ছূৰা - ৯

অব্যাহতি বা অনুশোচনা

(আল বাৰ্ৰাআ'ত : ১; আত তাওবাহ্ : ৩)

মদীনাত অৱতীৰ্ণ

পৰিচ্ছেদ - ১

১ এইটো হৈছে এটি অব্যাহতি (যিটো তোমালোকক দিয়া হ'ল) আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছূলৰ ফালৰ পৰা সেইবোৰ বহুখোদাবাদীৰ প্ৰতি যিবিলাকৰ সৈতে তোমালোকে (—মুছলিমসকলে) সন্ধি কৰিছিলা (অথচ সিহঁতে তাক বাৰম্বাৰ লংঘন কৰিছে)।

২ গতিকে (হে সন্ধিভঙ্গকাৰী মুশ্বৰিকবিলাক!) তোমালোকে দেশত অবাধে ঘূৰাফিৰা কৰা (এতিয়াৰ পৰা) চাৰিমাহ কাল (আৰু স্থিৰ কৰি লোৱা চুক্তি অনুযায়ী শান্তিৰক্ষা কৰি চলিবা নে নাই), আৰু জানি ৰাখা— তোমালোক নিশ্চয় আল্লাহৰ পৰা সাৰি যোৱাৰ পাত্ৰ নোহোৱা। আৰু আল্লাহে অৱশ্যে অবিশ্বাসীবিলাকক লাঞ্ছিত কৰি থাকে।

৩ আৰু আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছূলৰ ফালৰ পৰা জনগণৰ প্ৰতি (নৱম হিজৰীৰ ৯ই যুল্‌হজৰ আৰাফাতত মহামিলনৰ আৰু ১০ই যুল্‌হজৰ মিনাত কুৰবানী কৰাৰ এই) মহান হজৰ দিনা এইটো এটা (গুৰুত্বপূৰ্ণ) ঘোষণা যে আল্লাহ মুশ্বৰিকবিলাকৰ ওচৰত (চুক্তি ৰক্ষাৰ পৰা) দায়মুক্ত, আৰু তেওঁৰ ৰছূলো। এতেকে তোমালোকে (—মুশ্বৰিকবিলাকে) যদি তওবা কৰা (আৰু চাৰি মাহৰ ভিতৰত সৎপথলৈ ঘূৰি আহা) তেন্তে সেইটো হ'ব তোমালোকৰ কাৰণে কল্যাণজনক; কিন্তু তোমালোকে যদি (বেইমানিত) ফিৰি যোৱা তেনেহ'লে জানি থোৱাঁ— তোমালোকে নিশ্চয় আল্লাহৰ পৰা সাৰি যোৱাৰ পাত্ৰ নোহোৱা। আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতক মৰ্মন্তুদ শাস্তিৰ সংবাদ দিয়া,—

৪ মুশ্বৰিকবিলাকৰ মাজৰ সেইবিলাকৰ বাহিৰে যিবিলাকৰ লগত তোমালোকে (—মুছলিমসকলে) চুক্তি কৰিছা, তাৰ পাচত সিহঁতে তোমালোকৰ সৈতে (চুক্তি ৰক্ষাত) কোনো ত্ৰুটি নকৰে, আৰু তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে অন্য কাৰোবাক পৃষ্ঠপোষকতাও নকৰে, সিহঁতৰ সৈতে তেনেহ'লে সিহঁতৰ চুক্তি প্ৰতিপালন কৰা সেইবিলাকৰ মিয়াদ পৰ্যন্ত। নিসন্দেহে আল্লাহে ভাল পায় ধৰ্মপৰায়ণসকলক (যিসকলে মুছলিম-অমুছলিম সকলোৰে সৈতে ন্যায়পৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে)।

৫ ইয়াৰ পাচত নিষিদ্ধ মাহসমূহ যেতিয়া অতিবাহিত হৈ যায় (তথাপি অবিশ্বাসীবিলাকে বিশ্বাসঘাতকতাৰ পৰা ক্ষান্ত নহয়) তেতিয়া মুশ্বৰিকবিলাকক হত্যা কৰা য'তেই সিহঁতক পোৱা, আৰু (যিবিলাকে আত্মসমৰ্পণ কৰে) সিহঁতক বন্দী কৰা, আৰু (যিবোৰে ধৰা দিয়া নাই) সিহঁতক ঘেৰাও কৰা, আৰু (যিবিলাকক তোমালোকে ঢুকি নোপোৱা) সিহঁতৰ কাৰণে খাপ পাতি থাকা প্ৰত্যেক ঘাঁটিতে। কিন্তু (ইয়াৰ পাচতো) যদি সিহঁতে তওবা কৰে আৰু (মুছলিম হৈ) নামায কায়েম কৰে আৰু যাকাত আদায় কৰে তেন্তে (স্বাধীনভাৱে চলিবলৈ) সিহঁতৰ পথ এৰি দিয়া। নিসন্দেহে আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

৬ আৰু যদি মুশ্বৰিকবিলাকৰ কোনো এজনে (যুদ্ধকালীন অৱস্থাতো) তোমাৰ ওচৰত আশ্ৰয় বিচাৰে তেন্তে তাক আশ্ৰয় দিয়া যাতে সি আল্লাহৰ বাণী শুনে, তাৰ পাচত (সি ইছলাম কবুল নকৰিলেও) তাক তাৰ নিৰাপদ ঠাইত পঠাই দিয়া। এইটো এই কাৰণেই যে সিহঁত হৈছে এনে এক সম্প্ৰদায় যিবিলাকে নাজানে।

পৰিচ্ছেদ - ২

৭ কেনেকৈ আল্লাহৰ সৈতে আৰু তেওঁৰ ৰছূলৰ সৈতে মুশ্বৰিকবিলাকৰ চুক্তি হ'ব পাৰে, সেইবিলাকৰ বাহিৰে যিবিলাকৰ সৈতে তোমালোকে চুক্তি কৰিছিলা (মক্কাৰ) পবিত্ৰ মছজিদৰ ওচৰত? গতিকে যেতিয়ালৈকে সিহঁত তোমালোকৰ প্ৰতি (চুক্তিত) কায়েম থাকিব তেতিয়ালৈকে তোমালোকো সিহঁতৰ প্ৰতি কায়েম ৰ'বা। নিশ্চয় আল্লাহে ধৰ্মপৰায়ণসকলক ভাল পায়।

৮ কেনেকৈ (এইটো সম্ভৱ) যেতিয়া সিহঁতে যদি তোমালোকৰ পিঠিত উঠিব পাৰে তেন্তে সিহঁতে তোমালোকৰ সৈতে আত্মীয়তাৰ বা চুক্তিৰ বন্ধন নামানিব? সিহঁতে তোমালোকক সন্তুষ্ট ৰাখিবলৈ বিচাৰে সিহঁতৰ মুখেৰেহে, কিন্তু সিহঁতৰ হৃদয়ে অস্বীকাৰ কৰে; আৰু সিহঁতৰ অধিকাংশই দুষ্কৃতিকাৰী।

৯ সিহঁতে আল্লাহৰ আয়াতক অলপ মূল্যত বিনিময় কৰে (আৰু সামান্য সুযোগ সুবিধা লাভৰ আশাত আল্লাহৰ বাণীসমূহ দলিয়াই দিয়ে), সেইকাৰণে সিহঁতে (আনক) তেওঁৰ পথৰ পৰা ফিৰাই ৰাখে। নিসন্দেহে জঘন্য যি সিহঁতে কৰি আছে।

১০ সিহঁতে কোনো মুমিনৰ বেলিকা আত্মীয়তাৰ বা চুক্তিৰ বন্ধনসম্বন্ধে নাভাৱে (সিহঁতৰ সংঘৰ্ষৰ আচল কাৰণ হ'ল মুছলিমৰ সৈতে সিহঁতৰ ধৰ্মবিশ্বাসৰ পাৰ্থক্য)। এইবিলাক নিজেই হৈছে সীমালঙ্ঘনকাৰী (গতিকে এতিয়া মুছলিমৰো প্ৰয়োজন সিহঁতৰ সৈতে চুক্তি উল্লঙ্ঘন কৰা)।

১১ কিন্তু (ইমানখিনি বৈৰিতা সত্ত্বেও শেষলৈ) যদি সিহঁতে তওবা কৰে আৰু (হৃদয়ৰ পৰিৱৰ্তন আনি) নামায কায়েম কৰে, আৰু (জনসেৱাৰ উদ্দেশ্যে) যাকাত আদায় কৰে, তেন্তে সিহঁতে ধৰ্মত তোমালোকৰ ভাই-ককাই। আৰু আমাৰ নিৰ্দেশাৱলী আমি বিশদভাৱে বিবৃত কৰো সেই লোকসকলৰ কাৰণে যিসকলে জ্ঞান ৰাখে।

১২ আৰু সিহঁতে যদি নিজৰ চুক্তি সম্পাদনৰ পাচতো সিহঁতৰ প্ৰতিশ্ৰুতি ভঙ্গ কৰে আৰু তোমালোকৰ ধৰ্মসম্পৰ্কে বিদ্ৰূপ কৰে তেন্তে অবিশ্বাসীৰ চৰ্দাৰবিলাকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা,—বাস্তৱিকতে সিহঁতৰ বেলিকা প্ৰতিজ্ঞাবিলাক সিহঁতৰ ওচৰত একোৱেই নহয়,— (এনেকুৱাই কৰা) যাতে সিহঁতে (দুষ্কৰ্মৰ পৰা) বিৰত হ'ব পাৰে।

১৩ তোমালোকে সেইবিলাক সম্প্ৰদায়ৰ সৈতে যুদ্ধ নকৰিবানে যিবিলাকে (হুদাইবিয়াত ৬ষ্ঠ হিজৰীতে দহ বছৰৰ বাবে সম্পাদিত গুৰুত্বপূৰ্ণ চুক্তিৰ পাচত) সিহঁতৰ প্ৰতিশ্ৰুতি ভঙ্গ কৰিছে আৰু সঙ্কল্প কৰিছে ৰছুলক (মদীনাৰ পৰাও) উলিয়াই দিবলৈ, আৰু সিহঁতেই তোমালোকৰ ওপৰত (আক্ৰমণ) আৰম্ভ কৰিছে পোনপ্ৰথমে? তোমালোকে সিহঁতক ভয় কৰানে? কিন্তু আল্লাহেই অধিকতৰ দাবিদাৰ যে তোমালোকে তেওঁক ভয় কৰিবা— যদিহে তোমালোক (যথাৰ্থ) মুমিন হোৱা।

১৪ সিহঁতৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা; আল্লাহে সিহঁতক শাস্তি দিব তোমালোকৰ হাতেৰে আৰু সিহঁতক লাঞ্ছিত কৰিব, আৰু সিহঁতৰ উপৰত (বিজয় অৰ্জনত) তোমালোকক সহায় কৰিব, আৰু মুমিন সম্প্ৰদায়ৰ বুকু (তথা বুকুৰ বিষ) প্ৰশমিত কৰিব।

১৫ আৰু (অত্যাচাৰীবোৰক মুছলিমৰ হাতেৰে নাজেহাল কৰোৱাই) তেওঁ তেওঁলোকৰ বুকুৰ ক্ষোভ নিবাৰণ কৰিব। আৰু যাকে ইচ্ছা কৰে তাৰ প্ৰতি আল্লাহ (ইছলামৰ ছাঁ'ত আশ্ৰয় দিবলৈ সদয় হৈ) ফিৰে। আৰু আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰম জ্ঞানী।

১৬ তোমালোকে ভাবি লৈছা নেকি যে তোমালোকক এৰি দিয়া হ'ব, অথচ আল্লাহে জানি লোৱা নাই তোমালোকৰ মাজৰ কোনে কোনে (তেওঁৰ পথত) সংগ্ৰাম কৰিছে, আৰু কোনবিলাকে আল্লাহৰ ব্যতিৰেকে বা তেওঁৰ ৰছুলক এৰি নাইবা মুমিনসকলৰ বাহিৰে কোনো অন্তৰঙ্গ বন্ধু গ্ৰহণ কৰা নাই? আৰু তোমালোকে যি কৰা আল্লাহ সেইসম্বন্ধে পূৰ্ণ-ওয়াকিফহাল।

পৰিচ্ছেদ - ৩

১৭ মুশ্বৰিকবিলাকৰ কোনো অধিকাৰ নাই যে সিহঁতে আল্লাহৰ মছজিদসমূহ দেখা-শুনা কৰিব যেতিয়া সিহঁতে সিহঁতৰ নিজৰ বিৰুদ্ধেই অবিশ্বাসৰ সাক্ষ্য দিয়ে (অৰ্থাৎ নিজেই স্বীকাৰ কৰে যে সিহঁতে আল্লাহৰ সৈতে আনৰ প্ৰতিও বিশ্বাস কৰে; কাজেই হিজৰতৰ আঠ বছৰ পাচত মক্কাবিজয়ৰ ফলত মুছলিমসকল কা'বা গৃহৰ দখলদাৰ হোৱাত এতিয়াৰ পৰা অবিশ্বাসীবিলাকৰ কোনো অধিকাৰ ইয়াত নৰ'ল)। ইহঁতেই সিহঁত যিবিলাকৰ সকলো কাম ব্যৰ্থ হৈছে, আৰু (দুযখৰ) জুইৰ মাজতেই সিহঁতে অৱস্থান কৰিব।

১৮ প্ৰকৃততে কেৱল সেইজনেই আল্লাহৰ মছজিদসমূহ ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰিব যিজনে আল্লাহত বিশ্বাস কৰে আৰু পৰকালতো, আৰু নামায কায়েম কৰে আৰু যাকাত আদায় কৰে, আৰু আল্লাহৰ বাহিৰে কাকোৱেই ভয় নকৰে; গতিকে সম্ভৱতঃ এওঁলোকেই হেদায়ৎপ্ৰাপ্তসকলৰ মাজৰ হ'ব পাৰিব।

১৯ তোমালোকে (আনুষ্ঠানিক সৎকামবিলাক, যেনে) হজ যাত্ৰীসকললৈ পানী সৰবৰাহ কৰা আৰু পবিত্ৰ মছজিদৰ (অৰ্থাৎ কা'বাৰ) চোৱাচিতা কৰাকে তুল্যজ্ঞান কৰিছানে সেইজনৰ (আৰাধনাৰ) সৈতে যিজনে আল্লাহৰ প্ৰতি আৰু পৰকালৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখিছে আৰু (সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰি) আল্লাহৰ পথত সংগ্ৰাম কৰিছে? আল্লাহৰ ওচৰত এওঁলোক সমতুল্য নহয়। আৰু আল্লাহে অন্যায়কাৰী সম্প্ৰদায়ক সৎপথত পৰিচালনা নকৰে।

২০ যিসকলে (আন্তৰিকতাৰ সৈতে) ঈমান আনিছে আৰু হিজৰত কৰিছে আৰু (ইছলাম প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে) আল্লাহৰ পথত নিজৰ দন-দৌলত আৰু নিজৰ জান-প্ৰাণ দি সংগ্ৰাম কৰিছে, তেওঁলোকেই আল্লাহৰ ওচৰত মৰ্যাদাত উন্নততৰ। আৰু এওঁলোক নিজেই (আল্লাহৰ নৈকট্যলাভত) সফলকাম।

২১ তেওঁলোকৰ প্ৰভুৱে তেওঁলোকক সুসংবাদ দিছে (চাৰিটা দিশত, যেনে) *(১)* তেওঁৰ তৰফৰ পৰা কৰুণাধাৰাৰ আৰু *(২)* (তেওঁৰ) প্ৰসন্নতাৰ আৰু *(৩)* (বেহেশ্বতৰ) বাগ-বাগিচাৰ য'ত তেওঁলোকৰ নিমিত্তে ৰৈছে চিৰস্থায়ী সুখ-সমৃদ্ধি—

২২ তাতেই তেওঁলোক থাকিব চিৰকাল। নিসন্দেহে *(৪)* আল্লাহ— তেওঁৰ ওচৰত (ইয়াৰ উপৰিও) ৰৈছে (তেওঁৰ নৈকট্যলাভৰ) পৰম পুৰস্কাৰ।

২৩ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকৰ পিতৃবৰ্গক আৰু তোমালোকৰ ভাতৃবৃন্দক তোমালোকে অভিভাৱকৰূপে গ্ৰহণ নকৰিবা যদি সিহঁতে বিশ্বাসতকৈ অবিশ্বাসকেই ভাল পায়। আৰু তোমালোকৰ মাজৰ যিকোনোবাই (ধৰ্মীয় জীৱন যাপনত) সিহঁতক মুৰব্বীৰূপে গ্ৰহণকৰে তেন্তে সিহঁত নিজেই হ'ব অন্যায়কাৰী।

২৪ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "যদি তোমালোকৰ পিতাহঁত আৰু তোমালোকৰ পুতেকবোৰ আৰু তোমালোকৰ ভাতৃবিলাক আৰু তোমালোকৰ পৰিবাৰবিলাক আৰু তোমালোকৰ আত্মীয়-স্বজন আৰু ধন-সম্পত্তি যি তোমালোকে অৰ্জন কৰিছা, আৰু ব্যৱসায়-বাণিজ্যত ইয়াৰ অচলাৱস্থা তোমালোকে আশংকা কৰা, আৰু বাৰী-ঘৰ যি তোমালোকে ভাল পোৱা— (এইবিলাক যদি) তোমালোকৰ ওচৰত আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলতকৈ আৰু তেওঁৰ পথত সংগ্ৰামতকৈয়ো অধিকতৰ প্ৰিয় হয় তেন্তে অপেক্ষা কৰা যেতিয়ালৈকে নেকি আল্লাহে লৈ আহে (তোমালোকক সকলো অনুগ্ৰহৰ পৰা বঞ্চিত কৰাৰ) তেওঁৰ আদেশ।" আৰু আল্লাহে দুষ্কৃতিকাৰী সম্প্ৰদায়ক সৎপথ প্ৰদৰ্শন নকৰে।

পৰিচ্ছেদ - ৪

২৫ আল্লাহে স্বৰূপতে বহু ক্ষেত্ৰত তোমালোকক সহায় কৰিছে, আৰু হুনাইনৰ (যুদ্ধৰ) দিনতো (যি যুদ্ধ তোমালোকে ৮ম হিজৰীত মক্কাৰ পৰা পাঁচ কিঃ মিঃ দূৰৈত কৰিছিলা, আৰু) যেতিয়া তোমালোকৰ সংখ্যাধিক্যই তোমালোকক উৎফুল্ল কৰিছিল, কিন্তু সেইটোৱে তোমালোকক কোনোভাৱেই লাভৱান কৰা নাই, আৰু পৃথিৱী বিস্তৃত হোৱা সত্বেও তোমালোকৰ কাৰণে হৈছিল সংকীৰ্ণ; (শত্ৰুপক্ষৰ প্ৰচণ্ড আক্ৰমণৰ) ফলত তোমালোকে হুঁহঁকি গৈছিলা পলায়নপৰ হৈ।

২৬ তাৰ পাচত আল্লাহে তেওঁৰ প্ৰশান্তি বৰ্ষণ কৰিলে তেওঁৰ ৰছুলৰ ওপৰত (যিজনে প্ৰথমে অকলশৰে তীৰন্দাজবিলাকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিছিলে) আৰু মুমিনসকলৰ ওপৰত (যিসকলে শীঘ্ৰেই ৰছুলৰ লগ লাগি বিজয় লাভত সহায় কৰিছিল), আৰু তেওঁ (যুদ্ধক্ষেত্ৰত) অৱতীৰ্ণ কৰিছিলে (ফিৰিশ্বতাসকলৰ এনে) এক সেনাবাহিনী যিটো তোমালোকে দেখা পোৱা নাছিলা, আৰু (এইদৰে আল্লাহে সাহায্য প্ৰদান কৰি) শাস্তি দিছিলে সিহঁতক যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে (আৰু ইয়াৰ ফলত তেওঁ তোমালোকৰ দখললৈ আনি দিলে সিহঁতৰ শিবিৰবিলাক আৰু সাজ-সৰঞ্জাম আৰু ৰচদসমূহ আৰু পশুপাল আৰু পৰিয়ালবৰ্গ যিবিলাকক সিহঁতে গৰ্বভাৱত লগত লৈ আহিছিল নিশ্চিত বিজয়ৰ আনন্দ কৰিবলৈ)! আৰু এয়ে হৈছে অবিশ্বাসীবিলাকৰ কৰ্মফল।

২৭ তাৰ পাছত আল্লাহে ইয়াৰ পাচতো (সদয় হৈ) ফিৰে যাৰ প্ৰতি তেওঁ ইচ্ছা কৰে। আৰু আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

২৮ হে-ৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! নিসন্দেহে মুশ্বৰিকবিলাক হৈছে অপৱিত্ৰ (কিয়নো সিহঁত অপৱিত্ৰ দেৱ-দেৱীৰ পঙ্কিলতাত বুৰি গৈছে), এতেকে সিহঁতৰ এই (নৱম হিজৰী) বছৰৰ পাছত সিহঁত পৱিত্ৰ মছজিদৰ (অৰ্থাৎ কা'বাৰ) ওচৰত আহিব নোৱাৰিব; আৰু যদি তোমালোকে (সিহঁতৰ অহা-যোৱা বন্ধ কৰি দিয়াত মক্কাত ব্যৱসায়ত মন্দা পৰিব বুলি ভাবি) দৰিদ্ৰতাৰ আশংকা কৰা তেনেহলে (জানি ৰাখা—) আল্লাহে অলপতেই তোমালোকক সমৃদ্ধ কৰিব তেওঁৰ কৰুণা-ভণ্ডাৰৰ পৰা যদি তেওঁ (তেনেকুৱা) বিচাৰে (সেইহেতু মক্কাৰ সমৃদ্ধি দিনক-দিনে বাঢ়িবহে নকমে)। নিশ্চয় আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰমজ্ঞানী।

২৯ যুদ্ধ কৰা সিহঁতৰ সৈতে যিবিলাকে আল্লাহত বিশ্বাস নকৰে আৰু আখেৰাতৰ দিনতো নকৰে, আৰু নিষেধ নকৰে (সেইবিলাক পাপাচাৰ) যিবিলাক আল্লাহে আৰু তেওঁৰ ৰছুলে নিষেধ কৰিছে, আৰু সত্যধৰ্মক ধৰ্মৰূপে গ্ৰহণ নকৰে— সিহঁতৰ মাজৰ পৰা যিসকলক ধৰ্মগ্ৰন্থ দিয়া হৈছে (আৰু ধৰ্মৰ বাণী শুনোৱা হৈছে)— যেতিয়ালৈকে নেকি সিহঁতে নিজহাতে জিযিয়া (অৰ্থাৎ সক্ষম-সমৰ্থ অমুছলিম নাগৰিকে ৰাষ্ট্ৰৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰাৰ পৰা অব্যাহতি আৰু লগতে নিজৰ নিৰাপত্তা লাভৰ বিনিময়ত দিবলগীয়া কৰ) প্ৰদান কৰে, আৰু সিহঁতে (ইছলামী ৰাষ্ট্ৰৰ) আনুগত্য মানি লয় (আনহাতে মুছলিমৰ দেয় যাকাত আৰু সেনা বাহিনীত বাধ্যতামূলক কাম কৰাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অমুছলিমৰ কোনোবাই যদি জিযিয়া কৰ দিয়াত আপত্তি কৰে তেন্তে সেইটো অৱশ্যেই ৰাষ্ট্ৰদ্ৰোহিতা বুলি গণ্য হ'ব, গতিকে তেনে বিদ্ৰোহী প্ৰজাৰ বিৰুদ্ধে তোমালোকে অস্ত্ৰধাৰণ কৰিবই লাগিব)।

পৰিচ্ছেদ - ৫

৩০ আৰু ইহুদীবিলাকে কয়— "উযাইৰ (বা এযৰা) আল্লাহৰ পুত্ৰ", আৰু খ্ৰীষ্টানবিলাকে কয়— "মছীহ আল্লাহৰ পুত্ৰ।" এইবিলাক হৈছে (একে-অন্যে টেক্কা মৰাৰ কাৰণে) সিহঁতৰ মুখেৰে সিহঁতৰ কোৱাকুই মাথোন,— সিহঁতে সেইবিলাকৰ কথাৰ অনুসৰণ কৰে যিবিলাকে পূৰ্বকালত অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল (আৰু পৌৰাণিক কল্প-কাহিনীত বিশ্বাস কৰিছিল)। আল্লাহে (তেওঁৰ প্ৰতি এই ধৰনৰ অপবাদ আৰোপ কৰাৰ কাৰণে) সিহঁতক ধ্বংস কৰিব। সিহঁত কেনেকৈ (একক আল্লাহৰ পৰা) বিমুখ হয়।

৩১ সিহঁতে আল্লাহক এৰি সিহঁতৰ পণ্ডিতবিলাকক আৰু সন্ন্যাসীবিলাকক প্ৰভুৰূপে গ্ৰহণ কৰিছে, আৰু মৰিয়ম-পুত্ৰ মছীহকো (সিহঁতে খোদাৰ পৰ্যায়লৈ উঠাই নিছে); অথচ কেৱল এক উপাস্যৰ উপাসনা কৰাৰ বাহিৰে অন্য নিৰ্দেশ সিহঁতক দিয়া হোৱা নাছিল। তেওঁৰ বাহিৰে আন উপাস্য নাই। তেওঁৰেই সকলো মহিমা— সিহঁতে যিবিলাকক অংশী থিয় কৰায় সেইবিলাকৰ পৰা (তেওঁ কিমান বেচি মহিমান্বিত)!

৩২ সিহঁতে (অৰ্থাৎ সেইবিলাক পাণ্ডা-পণ্ডিত, সাধু-সন্ন্যাসী যিবিলাকে নিজকে দেৱতুল্য জ্ঞান কৰি) আল্লাহৰ জেউতি নুমাই দিবলৈ বিচাৰে সিহঁতৰ মুখেৰে (ফুঁই-মাৰি, নাইবা মুখৰ কথাৰে আল্লাহৰ বাণীক উড়াই দি নিজকে মুৰিদ-শিষ্যবিলাকৰ গুৰুৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ বিচাৰে); অথচ আল্লাহে নিজ জেউতি পূৰ্ণ নকৰাকৈ নাথামে, যদিও অবিশ্বাসীবিলাকে (ইছলামৰ সফলতা প্ৰাপ্তিত) অসন্তোষ বোধ কৰিছে।

৩৩ তেৱেঁই সেইজন যিজনে তেওঁৰ ৰছুলক (অৰ্থাৎ মুহাম্মদ-ছাঃ-ক) পঠিয়াইছে পথনিৰ্দেশ আৰু সত্যধৰ্মৰ সৈতে যাতে তেওঁ (প্ৰচণ্ড প্ৰতিবন্ধকতা সত্বেও একনিষ্ঠ প্ৰচাৰক মণ্ডলীৰ প্ৰচেষ্টাত) তাকে প্ৰাধান্য দিব পাৰে (বিকৃত হৈ যোৱা অন্যান্য) আটাইকেইটা ধৰ্মমতৰ ওপৰত, যদিও মুশ্বৰিকবিলাকে অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰে।

৩৪ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! নিসন্দেহে (ইহুদী) পণ্ডিত সকলৰ আৰু (খ্ৰীষ্টান) সন্ন্যাসীসকলৰ মাজৰ অনেকেই (অন্তৰেৰে চয়তান কিন্তু বাহিৰত সাধু সাজি) লোকৰ ধন-সম্পত্তি অন্যায়ভাৱে গ্ৰাস কৰে, আৰু (সাধাৰণ মানুহক নিজৰ আনুগত্যলৈ আনি) আল্লাহৰ পথৰ পৰা ফিৰাই ৰাখে। বস্তুতঃ যিবিলাকে সোণ আৰু ৰূপ (নিজৰেই ভোগ-বিলাসৰ কাৰণে) সাঁচি থয় অথচ সেইটো আল্লাহৰ পথত খৰচ নকৰে, (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) সিহঁতক তেনেহলে সংবাদ দিয়া মৰ্মন্তুদ শাস্তিৰ—

৩৫ যিদিনা এইবোৰ (সাঁচি থোৱা সম্পদ) উত্তপ্ত কৰা হ'ব জাহান্নামৰ জুইত, তাৰ পাছত সেইবিলাকৰে (পুৰি) দাগ দিয়া হ'ব সিহঁতৰ কপালত আৰু সিহঁতৰ পাৰ্শ্বদেশত আৰু সিহঁতৰ পিঠিত। (সেইদিনা কোৱা হ'ব—) "এইটোৱেই সেইটো (বিষয়-সম্পত্তি) যিটো তোমালোকে গোটাই থৈছিলা, এতেকে সোৱাদ লোৱা যি তোমালোকে গোটাই থৈছিলা।"

৩৬ নিসন্দেহে আল্লাহৰ ওচৰত (ভূ-মণ্ডলৰ সকলো ঠাইতেই) মাহসমূহৰ সংখ্যা হৈছে আল্লাহৰ বিধানত (বছৰত) বাৰ মাহ,— (এই নিয়ম নির্ধাৰিত হৈছে) যিদিনাৰ পৰা তেওঁ মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিছে; ইয়াৰ মাজৰ চাৰিটা হৈছে পৱিত্ৰ (যেনে মুহৰৰম, ৰযব, যুল্‌-ক্বাদ আৰু যুল্‌-হজ)। এয়ে হৈছে সুপ্ৰতিষ্ঠিত বিধান; এতেকে ইয়াৰ মাজত (অৰ্থাৎ এই মাহ চাৰিটাৰ পৱিত্ৰতা লঙঘন কৰি) তোমালোকৰ নিজৰে প্ৰতি অন্যায় নকৰিবা, আৰু মুশ্বৰিকবিলাকৰ বিৰুদ্ধে সমবেতভাৱে যুদ্ধ কৰা যেনেকৈ সিহঁতে সমবেতভাৱে তোমালোকৰ সৈতে (পৱিত্ৰ মাহৰ মাজতো) যুদ্ধ কৰি থাকে। আৰু জানি থোৱা— আল্লাহ অৱশ্যে ধৰ্মভীৰুসকলৰ লগতে ৰৈছে।

৩৭ (বেইমানী কৰি পৱিত্ৰ মাহ) পিছুৱাই দিয়া অবিশ্বাসৰেই মাত্ৰা বৃদ্ধি মাত্ৰ; ইয়াৰ দ্বাৰা যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতক (আৰু বেচিকৈ) পথভ্ৰষ্ট কৰা হয় (কাৰণ) সিহঁতে এইটো বৈধ কৰে কোনো বছৰত আৰু ইয়াক অবৈধ কৰে কোনো বছৰত, যাতে সিহঁতে ঠিক ৰাখিব পাৰে (মাহৰ) সংখ্যা যিটো আল্লাহে অবৈধ কৰিছে,— এইদৰে সিহঁতে বৈধ কৰে যি আল্লাহে অবৈধ কৰিছে (আৰু সেইহেতু মানুহৰ জান-মালৰ নিৰাপত্তা বিঘ্নিত হৈছিল)। সিহঁতৰ বেয়া কামবিলাক সিহঁতৰ ওচৰত শোভনীয় কৰা হৈছে (যিহেতু পঙ্কিলতাৰ মাজত ডুবি থকাটোকে সিহঁতে ভাল পায়)। আৰু আল্লাহে অবিশ্বাসী সম্প্ৰদায়ক সৎপথ নেদেখুৱায়।

পৰিচ্ছেদ - ৬

৩৮ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! তোমালোকৰ কি হৈছিল যেতিয়া (নৱম হিজৰীৰ মাজভাগত) তোমালোকক কোৱা হৈছিল— “আল্লাহৰ পথত (ৰোম সম্ৰাটৰ আক্ৰমণাত্মক আচৰণৰ কাৰণে তাবুক অভিযানত) ওলাই যোৱা”,— তেতিয়া তোমালোকে গধুৰ হৈ মাটিত লাগি থাকিছিলা (আৰু আপত্তি তুলিছিলা প্ৰবল জহৰ, চিৰীয়ালৈকে দীঘল পথৰ, পকি উঠা ফচল তোলাৰ, খৰাং বতৰৰ, আৰু ৰোম সৈন্যৰ দক্ষতা-ক্ষমতাৰ অজুহাত দেখুৱাই)? তোমালোকে পৰকালৰ (অফুৰন্ত অনুগ্ৰহসামগ্ৰীৰ) পৰিৱৰ্তে এই দুনিয়াৰ জীৱনত বেচি পৰিতুষ্ট হৈছানে? বস্তুতঃ পাৰ্থিৱ জীৱনৰ ভোগ-বিলাস পৰকালৰ তুলনাত যৎসামান্য নহয় জানো?

৩৯ যদি তোমালোকে (অভিযানত) ওলাই নোযোৱা তেন্তে তেওঁ তোমালোকক (শত্ৰুবিলাকৰ হাতত নিপীড়িত কৰি) শাস্তি দিব মৰ্মন্তুদ শাস্তিৰে আৰু তোমালোকৰ পৰিবৰ্তে বদলাই ল’ব (অধিকতৰ কৰ্তব্যনিষ্ঠ) অইন এক জাতিক, আৰু তোমালোকে তেওঁৰ (উদ্দেশ্য সিদ্ধিত) কোনো ক্ষতিয়েই কৰিব নোৱাৰিবা। বস্তুতঃ আল্লাহ সকলোৰে ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।

৪০ তোমালোকে যদি তেওঁক (—মুহাম্মদ-ছাঃ-ক) সাহায্য নকৰা তেন্তে (স্মৰণ কৰা—) আল্লাহে তেওঁক ইতিপূৰ্বে সাহায্য কৰিছিলে যেতিয়া যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল সিহঁতে তেওঁক (মক্কাৰ পৰা) উলিয়াই দিছিল (আৰু সকলো গোত্ৰপতি একেলগে তেওঁৰ প্ৰাণনাশৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছিল, আৰু মক্কাৰ পৰা পাঁচ কিলোমিটাৰ দূৰৈত ‘ছাউৰ’ নামৰ গুহাত তিনি ৰাতিলৈকে একমাত্ৰ সঙ্গী বোলোতে আবুবকৰৰ সৈতে তেওঁলোক প্ৰত্যেকে আছিল) দুইজনৰ দ্বিতীয়জন, যেতিয়া তেওঁলোক দুজন আছিলে গুহাৰ ভিতৰত (আৰু শত্ৰুবিলাকে তেওঁলোকৰ পদচিহ্ন অনুসৰণ কৰি গুহাৰ মুখলৈকে আহি পাইছিল), যেতিয়া (সেই চৰম অসহায় অৱস্থাত আবুবকৰৰ কৰুণ মন্তব্য ঃ ‘আমিতো মাত্ৰ দুজন’— ইয়াৰ জবাবত) তেওঁ তেওঁৰ সঙ্গীক কৈছিলে— “দুখ নকৰিবা, (আমি দুজন নহওঁ, কিয়নো) নিশ্চয় আল্লাহ আমাৰ লগত আছে।” ইয়াৰ পাচত আল্লাহে তেওঁৰ প্ৰশান্তি অৱতাৰণ কৰিছিলে তেখেতৰ ওপৰত, আৰু তেওঁৰ বলবৃদ্ধি কৰিছিলে এনে এক (ফিৰিশ্বতাৰ) বাহিনী দি যিবিলাকক তোমালোকে দেখিবলৈ পোৱা নাই। আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল সিহঁতৰ (মইবৰ) কথা-বাৰ্তাক তেওঁ হেয় কৰিছিল। আৰু আল্লাহৰ বাণী— সেইটোৱে হৈছে উচ্চতম। আৰু আল্লাহ হৈছে মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।

৪১ তোমালোক (যিয়ে যিমান পাৰা অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ লৈ যুদ্ধ অভিযানত) লঘুভাৱে আৰু গধুৰ হৈ ওলাই যোৱা, আৰু তোমালোকৰ ধন-সম্পদ আৰু তোমালোকৰ জান-প্ৰাণ দি আল্লাহৰ পথত সংগ্ৰাম কৰা। এইটোৱেই তোমালোকৰ পক্ষে ভাল যদি তোমালোকে (ইয়াৰ শুভ পৰিণাম) জানিলাহেঁতেন।

৪২ এইটো আশু লাভৰ বিষয় আৰু চুটি ভ্ৰমণ হোৱা হলে সিহঁতে নিশ্চয় তোমালোকক অনুসৰণ কৰিলেহেঁতেন, কিন্তু দুৰ্গম পথ সিহঁতৰ ওচৰত সুদীৰ্ঘ যেন লাগিল। আৰু সিহঁতে আল্লাহৰ নামত শপত খাই ক’লে— “আমি যদি সক্ষম হ’লো হেঁতেন তেন্তে আমিও নিশ্চয় তোমালোকৰ সৈতে ওলাই পৰিলোহেঁতেন।” সিহঁতে (মিছা অজুহাতত পাচপৰি ৰৈ যোৱাত) সিহঁতৰ নিজৰেই ধ্বংস সাধন কৰিছে, আৰু আল্লাহে জানে যে সিহঁত অৱশ্যেই ডাঙৰ মিথ্যাবাদী।

পৰিচ্ছেদ - ৭

৪৩ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) আল্লাহে তোমাক ক্ষমা কৰক (কাৰণ তাবুক অভিযানত যোৱাৰ বিষয়ত তুমি মুনাফিকবিলাকৰ প্ৰতি বৰ কোমলতা দেখুৱাই পেলাইছা)! কিয় তুমি সিহঁতক অব্যাহতি দিলা যেতিয়ালৈকেনা তোমাৰ ওচৰত সুপষ্ট হৈছিল যে কোনে সঁচাকথা কৈছে আৰু তুমি (বিচাৰ কৰি) জানিব পাৰিছিলা মিথ্যাবাদীবিলাকক?

৪৪ যিসকলে আল্লাহত আৰু আখেৰাতৰ দিনত আস্থা ৰাখে তেওঁলোকে তোমাৰ ওচৰত (অব্যাহতিৰ) অনুমতি নিবিচাৰে তেওঁলোকৰ ধন-সম্পদ আৰু তেওঁলোকৰ জান-প্ৰাণ দি সংগ্ৰাম কৰাৰ পৰা। আৰু আল্লাহ ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ সম্পৰ্কে সৰ্বজ্ঞাতা।

৪৫ তোমাৰ ওচৰত (অব্যাহতিৰ কাৰণে) অনুমতি বিচাৰে কেৱল এইবিলাকেই যিবিলাকে আল্লাহত আৰু শেষদিনত ঈমান নানে, আৰু সিহঁতৰ হৃদয় সন্দেহময়। এতেকে সিহঁতৰ সন্দেহৰ মাজতেই সিহঁত দোধোৰমোৰত পৰিছে।

৪৬ আৰু সিহঁতে যদি (ঠিকঠিকেই যুদ্ধত) ওলাবলৈ ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে সিহঁতে নিশ্চয় তাৰ কাৰণে ৰসদপাতি যোগাৰ কৰিলেহেঁতেন; কিন্তু

সিহঁতৰ যাত্ৰাত আল্লাহ অনিচ্ছুক (কিয়নো তেওঁ জানে যে সিহঁত সহযাত্ৰী হলেও শেষপৰ্যন্ত বিশ্বাসঘাতকতা কৰিব), সেইকাৰণে (সহযাত্ৰাৰ পৰা) সিহঁতক তেওঁ আঁতৰাই ৰাখিছে; আৰু (সিহঁতক) কোৱা হ'ল— “বহি থাকা বহি-থকাবিলাকৰ সৈতে।”

৪৭ সিহঁতে যদি তোমালোকৰ লগত ওলাই গ'লহেঁতেন তেন্তে সিহঁতে (পদে পদে) বিশৃঙ্খলা সৃষ্টিৰ বাহিৰে তোমালোকৰ বাবে অইন একোৱেই নবঢ়ালেহেঁতেন; আৰু সিহঁতে নিশ্চয় তোমালোকৰ মাজত লৰা-ঢাপৰাহে কৰিলেহেঁতেন তোমালোকৰ মাজত বিদ্ৰোহ (সৃষ্টিৰ) কামনা কৰি, আৰু তোমালোকৰ মাজত সিহঁতৰ কথা শুনা (দুৰ্বলচিত্ত) মানুহো ৰৈছে। আৰু আল্লাহ অত্যাচাৰীবিলাকৰ সম্বন্ধে সৰ্বজ্ঞাতা।

৪৮ সিহঁতে দৰাচলতে ইতিপূৰ্বে (তোমালোকৰ দলৰ বাহিৰৰ পৰা) বিশৃঙ্খলা সৃষ্টি কৰিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু সিহঁতে তোমাৰ কাৰণে কাজকৰ্ম পণ্ড কৰিবলৈ গৈছিল যেতিয়ালৈকেনা (সিহঁতৰ মুখা খুলি দিয়া) সত্য (বাণী) অহিছিল আৰু আল্লাহৰ আদেশ প্ৰকাশ পালে, যদিও সিহঁতে (নিজৰ গুপ্তকথা ব্যক্ত হোৱাত) অনিচ্ছুক আছিল।

৪৯ আৰু সিহঁতৰ মাজত এনে (লোক) আছে যি কয়— “আমাক (ঘৰতে থাকিবলৈ) এৰি দিয়া আৰু আমাক (যুদ্ধক্ষেত্ৰত অস্ত্ৰচালনাৰ বা চীৰিয়াৰ সুন্দৰীবিলাকৰ মোহত পৰাৰ) সমস্যাত নেপেলাবা।” সিহঁত (ইতিমধ্যেই সিহঁতৰ মুখা খুলি পৰাত) সমস্যাত পৰি যোৱা নাইনে? আৰু আচলতে জাহান্নাম অবিশ্বাসীবিলাকক আগুৰি ধৰিয়েই ৰৈছে।

৫০ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) যদি তোমাৰ ওপৰত ভাল কিবা ঘটে তেন্তে সেইটোৱে সিহঁতক দুখ দিয়ে, আৰু যদি তোমাৰ কোনো বিপদ ঘটে সিহঁতে কয়— “আমিতো আমাৰ বিষয় আগতেই আঁতৰাই নিছিলো”; আৰু সিহঁত ওভতি যায় আৰু (ইয়াতে) সিহঁত উৎফুল্ল হয়।

৫১ কোৱা (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!)— “আল্লাহে আমালোকৰ কাৰণে যি বিধান কৰিছে তাৰ ব্যতিৰেকে (তোমালোকৰ মনোবাঞ্ছা অনুযায়ী অন্য) একোৱেই আমাৰ ওপৰত কেতিয়াও নঘটিব। তেৱেঁই আমাৰ ৰক্ষাকাৰী বন্ধু; আৰু আল্লাহৰ ওপৰতেই মুমিনসকলৰ (কৰ্মফল লাভৰ কাৰণে) নিৰ্ভৰ কৰা উচিত।”

৫২ তুমি কোৱা— “(হে বিৰোধী দল!) তোমালোকে আমাৰ কাৰণে দুটা কল্যাণৰ (যেনে জিকিলে ‘গাজী’ মৰিলে ‘শ্বহীদ’-ৰ) কোনো এটাৰ বাহিৰে আৰু কিহৰ অপেক্ষা কৰিব পাৰা? আৰু আমি তোমালোকৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰিছো যে আল্লাহে তোমালোকক শাস্তি পাৰিব তেওঁৰ ফালৰ পৰা (খোদাই গযব নাযিল কৰি) নাইবা আমাৰ হাততে (শাস্তি প্ৰদান কৰি)। এতেকে তোমালোকে অপেক্ষা কৰা (আমাৰ ওপৰত বিপৰ্যয় ঘটাৰ আশাত), আমিও অৱশ্যেই তোমালোকৰ লগতে (তোমালোকৰ পৰিণতি দেখাৰ আশাত) অপেক্ষমান।”

৫৩ (আৰু) কোৱা— “(হে কপটাচাৰী মানুহবোৰ! প্ৰতিৰক্ষাৰ নিমিত্তে) তোমালোকে ইচ্ছাকৃতভাৱে খৰচ কৰা অথবা অনিচ্ছাকৃতভাৱে, তোমালোকৰ পৰা সেইটো কেতিয়াও কবুল কৰা নহ'ব (কিয়নো তোমালোকে যদিওবা কিছু খৰচ কৰা সেইটো অন্তৰ খোলোচা কৰি নকৰা)। তোমালোক আচলতে হৈছা এটা দুষ্কৃতিকাৰী সম্প্ৰদায়।”

৫৪ আৰু (প্ৰতিৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত) সিহঁতৰ খৰচপত্ৰ সিহঁতৰ পৰা কবুল হোৱাত সিহঁতৰ কাৰণে কোনো বাধা নাছিল কেৱল এই কাৰণৰ বাহিৰে যে সিহঁতে আল্লাহত আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ প্ৰতি অবিশ্বাস পোষণ কৰে। আৰু সিহঁত নামাযত নাহে সিহঁতৰ ইতস্ততঃ কৰা অৱস্থা অবিহনে, আৰু সিহঁতে খৰচ নকৰে সিহঁতৰ অনিচ্ছাৰ ভাৱ নথকাকৈ।

৫৫ সিহঁতৰ (অগাধ) ধনদৌলত তোমাক যাতে তাজ্যৱ নকৰে আৰু সিহঁতৰ (মস্তান) সন্তান-সন্ততিয়েও নহয়। আল্লাহে অৱশ্যে বিচাৰে এইবিলাকৰ দ্বাৰা পাৰ্থিৱ জীৱনত সিহঁতক শাস্তি দিবলৈ; আৰু (আল্লাহতে আস্থা নথকাত ধনজনৰ মোহতপাক ঘূৰণি খাই দেহৰ পৰা) সিহঁতৰ প্ৰাণ এৰি যায় সিহঁত অবিশ্বাসী থকা অৱস্থাতে।

৫৬ আৰু সিহঁতে আল্লাহৰ নামত শপথ খায় যে সিহঁত নিশ্চয়কৈ তোমালোকৰেই মাজৰ। কিন্তু সিহঁত (আচলতে) তোমালোকৰ মাজৰ নহয়; বস্তুতঃ সিহঁত এনে এক সম্প্ৰদায় যিবিলাক কাপুৰুষ।

৫৭ সিহঁতে যদি পালেহেঁতেন (লুকাবৰ কাৰণে) কোনো আশ্ৰয়স্থল বা কোনো গুহা-গহ্বৰ অথবা সোমাই যোৱা বাট,— সিহঁত নিশ্চয় সেই ঠাইলৈ গুচি গ'লহেঁতেন ততাতৈয়াকৈ পলায়নপৰ হৈ।

৫৮ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) ইহঁতৰ মাজত এনেও আছে যি তোমাক দোষাৰোপ কৰে দানৰ (বণ্টনৰ) বিষয়ত। কিন্তু সিহঁতক যদি ইয়াৰ পৰা (কিছু অংশ) দিয়া হয় তেন্তে সিহঁত খুচি হয়, আৰু যদি ইয়াৰ পৰা সিহঁতক দিয়া নহয় তেনেহ'লে চোৱা!— সিহঁতে খং কৰে।

৫৯ আৰু ইহঁত যদি সন্তুষ্ট থাকিলহেঁতেন আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলে ইহঁতক যি দিছে তাতে আৰু ক'লেহেঁতেন— “আল্লাহেই আমাৰ কাৰণে যথেষ্ট,— আল্লাহে শীঘ্ৰেই তেওঁৰ কৰুণা ভাণ্ডাৰৰ পৰা আমাক (প্ৰচুৰ পৰিমাণে) দিব আৰু তেওঁৰ ৰছুলেও; নিসন্দেহে আল্লাহৰ পিনেই আমি আসক্ত” (— তেনেহ'লে এইটোৱেই কিমান ভাল হ'লহেঁতেন)!

পৰিচ্ছেদ - ৮

৬০ (যাকাতৰ) দানতো কেৱল *(১)* অক্ষমবিলাকৰ কাৰণে, আৰু *(২)* অভাৱগ্ৰস্তবিলাকৰ, আৰু *(৩)* ইয়াৰ নিমিত্তে নিযুক্ত কৰ্মচাৰীবিলাকৰ (বেতন ভাতা বাবদ), আৰু *(৪)* যিবিলাকৰ হৃদয় (ইছলামৰ প্ৰতি) আকৃষ্ট কৰা হয় তেওঁলোকৰ (আৰু ইছলাম প্ৰচাৰৰ কাৰণে), আৰু *(৫)* দাস মুক্তিৰ বাবদ, আৰু *(৬)* ঋণগ্ৰস্তবিলাকৰ, আৰু *(৭)* আল্লাহৰ পথতে (যাবতীয় সৎকামত), আৰু *(৮)* (বিদেশলৈ আহি অভাৱত পৰি যোৱা) পথযাত্ৰীবিলাকৰ কাৰণে;— আল্লাহৰ তৰফৰ পৰা এই বিধান। আৰু আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰম জ্ঞানী।

৬১ আৰু ইহঁতৰ (—মুনাফিকবিলাকৰ) মাজত এনেও আছে যিবিলাকে নবীক উত্যক্ত কৰে আৰু কয়— "এওঁতো কাণ দিয়ে (অর্থাৎ যি শুনে তাকেই বিশ্বাস কৰে)।" (হে মুহাম্মদ ছাঃ!) তুমি কোৱা— "কাণ দিয়ে তোমালোকৰ ভালৰ কাৰণে (কাৰণ আল্লাহৰ আদেশ-উপদেশ-নির্দেশ তেওঁ শুনি তোমালোকৰ ওচৰত বর্ণনা কৰিছে), তেওঁ আল্লাহতে (তথা তেওঁৰ পৰা শুনা বাণীত) বিশ্বাস কৰে আৰু বিশ্বাস কৰে মুমিনসকলক, আৰু তোমালোকৰ মাজৰ যিসকলে ঈমান আনে তেওঁলোকৰ কাৰণে তেওঁ (আল্লাহৰ) কৰুণা।" আৰু যিবিলাকে আল্লাহৰ ৰছুলক উত্যক্ত কৰে সিহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে মর্মন্তুদ শাস্তি।

৬২ সিহঁতে তোমালোকৰ (—মুছলিমসকলৰ) ওচৰত আল্লাহৰ নামত শপথ খায় যাতে সিহঁতে তোমালোকক খুচি কৰিব পাৰে, অথচ আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ বেচি অধিকাৰ আছে যাতে সিহঁতে (ভালকামৰ দ্বাৰা) তেওঁক খুচি কৰে, যদি সিহঁত (যথার্থ) মুমিন হয়।

৬৩ সিহঁতে নাজানেনে যে যিয়ে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে তাৰ কাৰণে তেন্তে ৰৈছে জাহান্নামৰ জুই— তাতে অৱস্থানৰ নিমিত্তে? এইটোৱেইতো চৰম লাঞ্ছনা।

৬৪ মুনাফিকবিলাকে ভয় কৰে পিছে সিহঁতৰ সংক্রান্তত এনে কোনো ছূৰা অৱতীর্ণ হৈ যায় যিটোৱে সিহঁতৰ অন্তৰত যি কিবা (গৰল লুকাই) আছে সেইটো সিহঁতৰ আগত ব্যক্ত কৰি দিব। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "(যিমান খুচি) বিদ্রূপ কৰি থাকা; বাস্তৱতে আল্লাহে (হাটত হাড়ী ভাঙ্গি দি) উলিয়াই আনি আছে তোমালোকে যি ভয় কৰিছা তাকে।"

৬৫ আৰু তুমি যদি ইহঁতক (এইসম্বন্ধে) প্রশ্ন কৰা ইহঁতে নিশ্চয় ক'ব— "আমিতো কেৱল আলাপ-আলোচনা আৰু খেল-ধেমালিহে কৰিছিলো।" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "তোমালোকে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ বাণীসমূহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলক লৈ মস্কৰা কৰিছিলানে?"

৬৬ ভাও-বাহনা নেদেখুৱাবা; তোমালোকে অৱশ্যে অবিশ্বাস কৰিছা তোমালোকৰ বিশ্বাস স্থাপনৰ পাচতো। যদি আমি তোমালোকৰ মাজৰ কোনো এদলক (ইছলাম কবুল কৰাৰ কাৰণে) ক্ষমা কৰোঁ, অইন এক দলক (যিবিলাক সৎপথলৈ নিফিৰে সিহঁতৰ কাৰণে লাঠ্যৌষধি প্রয়োগত) শাস্তিও দিম, কিয়নো সিহঁত নিশ্চয় অপৰাধী।

পৰিচ্ছেদ - ৯

৬৭ মুনাফিক পুৰুষবিলাক আৰু মুনাফিক নাৰীবিলাক— সিহঁতৰ কিছুমান আন কিছুমানৰ মাজৰ। সিহঁতে অসৎ কামৰ নির্দেশ দিয়ে আৰু সৎকামত নিষেধ কৰে, আৰু সিহঁতে (আল্লাহৰ পথত খৰচ কৰোঁতে) নিজৰ হাত কোঁচাই নিয়ে। সিহঁতে আল্লাহক পাহৰি গৈছে। সেইকাৰণে তেৱোঁ সিহঁতক পাহৰি গৈছে (আৰু তেওঁৰ কৰুণাৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছে)। নিশ্চয় মুনাফিকবিলাক নিজেই দুষ্কৃতিকাৰী।

৬৮ মুনাফিক পুৰুষবিলাকক আৰু মুনাফিক নাৰীবিলাকক আৰু অবিশ্বাসীবিলাকক আল্লাহে ওৱাদা কৰিছে জাহান্নামৰ জুই, (সিহঁতৰ অন্তৰৰ মলি পুৰি নিঃশেষ হৈ নোযোৱালৈকে) তাতে সিহঁতে অৱস্থান কৰিব। সেইটোৱেই সিহঁতৰ কাৰণে পর্যাপ্ত, আৰু আল্লাহে সিহঁতক ধিক্কাৰ দিছে আৰু সিহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে নির্ধাৰিত শাস্তি—

৬৯ (তোমালোকৰ শাস্তি হ'ব) সিহঁতৰ নিচিনা যিবিলাক আছিল তোমালোকৰ আগতে— সিহঁত তোমালোকতকৈও বলবিক্রমত বেচি পৰাক্রমী আৰু ধন-সম্পদ আৰু সন্তান-সন্ততিত বেছি সমৃদ্ধ। পিচত সিহঁতে সিহঁতৰ ভাগ ভোগ কৰিছে; এতেকে তোমালোকেও তোমালোকৰ ভাগ ভোগ কৰিছা, যেনেকৈ সিহঁতে যিবিলাক তোমালোকৰ পূর্বৱর্তী আছিল সেইবিলাকে ভোগ কৰিছিল সিহঁতৰ ভাগ; আৰু তোমালোকেও বৃথা বাক্যালাপ কৰিছা যেনেকৈ সিহঁতেও অনর্থক গল্প-গুজৱ কৰিছিল। এইবিলাকেই— ইহঁতৰ ক্রিয়াকলাপ ব্যর্থ হৈছে ইহকাল আৰু পৰকালত; আৰু ইহঁত নিজেই হৈছে ক্ষতিগ্রস্ত।

৭০ সিহঁতলৈ সিহঁতৰ পূর্বে যিবিলাক আছিল সেইবিলাকৰ সংবাদ অহা নাইনে— (যেনে) নূহ (আঃ)-ৰ লোকবিলাকৰ, আৰু 'আদ-ৰ, আৰু চামূদ-ৰ, আৰু ইব্রাহীম (আঃ)-ৰ সম্প্রদায়ৰ, আৰু মায়দানবাসীৰ, আৰু বিধ্বস্ত নগৰসমূহৰ? সিহঁতৰ ওচৰত সিহঁতৰ ৰছুলসকল আহিছিল (আল্লাহৰ সার্বভৌম কর্তৃত্বৰ) স্পষ্ট প্রমাণ লৈ। গতিকে আল্লাহতো ইহঁতৰ ওপৰত (শাস্তি প্রদানৰ দ্বাৰা) অবিচাৰ কৰাৰ কাৰণে নহয়, কিন্তু ইহঁতে (অবাধ্যতা বশতঃ আল্লাহৰ শাস্তি আহ্বান কৰি) ইহঁতৰ নিজৰ প্রতিয়েই জুলুম কৰিছিল।

৭১ আৰু মুমিন পুৰুষসকল আৰু মুমিন নাৰীসকল— তেওঁলোকৰ কিছুমান আন কিছুমানৰ বন্ধু। তেওঁলোকে ভাল কামৰ নির্দেশ দিয়ে আৰু বেয়া কামৰ পৰা (একে অন্যক) নিষেধ কৰে, আৰু তেওঁলোকে নামায কায়েম কৰে আৰু যাকাত আদায় কৰে; তেওঁলোকে আল্লাহক আৰু তেওঁৰ ৰছুলক অনুসৰণ কৰে। এওঁলোক— আল্লাহে শীঘ্রেই এওঁলোকক কৰুণা কৰিব (অলেখ কল্যাণ দানেৰে)। নিসন্দেহে আল্লাহ মহাশক্তিশালী, পৰম জ্ঞানী।

৭২ (ইছলামত ধর্মৰ দিশৰ পৰা নাৰীৰ মর্যাদা পুৰুষতকৈ একো তলত নহয়, সেইকাৰণে) বিশ্বাসী পুৰুষসকলক আৰু বিশ্বাসিনী নাৰীসকলক আল্লাহে ওৱাদা কৰিছে স্বর্গোদ্যানসমূহ যিবিলাকৰ তলেদি বৈ গৈছে নিঝৰাবোৰ, তেওঁলোকে তাতে অৱস্থান কৰিব (চিৰকাল), আৰু (পাব) পবিত্র বাসস্থানসমূহ মহোত্তম স্বর্গোদ্যানত। আৰু (তেওঁলোকৰ প্রতি) আল্লাহৰ সন্তুষ্টিয়েই হৈছে সর্বশ্রেষ্ঠ। এইটো— এইটোৱেই হৈছে চৰম সাফল্য।

পৰিচ্ছেদ - ১০

৭৩ হে প্রিয় নবী! অবিশ্বাসীবিলাকৰ আৰু মুনাফিকবিলাকৰ বিৰুদ্ধে সংগ্রাম কৰা আৰু সিহঁতৰ প্রতি কঠোৰ হোৱা, আৰু সিহঁতৰ আবাসস্থল জাহান্নাম। আৰু বেয়া সেই গন্তব্যস্থল।

৭৪ সিহঁতে আল্লাহৰ নামত হলফ কৰে যে সিহঁতে (বেয়া) একোৱেই কোৱা নাই; অথচ সিহঁতে নিশ্চয় অবিশ্বাসৰ কথা কৈছিল, আৰু অবিশ্বাস পোষণ কৰিছিল সিহঁতৰ ইছলাম গ্ৰহণ কৰাৰ পিচতো, আৰু সিহঁতে সঙ্কল্প কৰিছিল (তাবুক অভিযানৰ পৰা উভতি অহাৰ বাটত সিহঁতে তোমাক কৰি ইছলামক নিৰ্মূল কৰিবলৈ) যিটো সিহঁতে পাৰি উঠা নাই, আৰু সিহঁতে (মেজাজ বেয়া কৰি) উত্তেজনা বোধ কৰা নাই ইয়াৰ ব্যতিৰেকে যে আল্লাহে আৰু তেওঁৰ ৰছূলে তেওঁলোকক সমৃদ্ধ কৰিছে তেওঁৰ প্ৰাচুৰ্যৰ পৰা। এতেকে যদি সিহঁতে (অতীতৰ দুষ্কৃতিৰ বাবে) তওবা কৰে তেন্তে সেইটো সিহঁতৰ কাৰণে হ'ব ভাল, আৰু যদি সিহঁতে ঘূৰি যায় (পুনৰায় তোমালোকৰ বিৰুদ্ধাচৰণত) তেন্তে আল্লাহে সিহঁতক শাস্তি দিব মৰ্মন্তুদ শাস্তিৰে— এই দুনিয়াতে আৰু পৰকালত। আৰু সিহঁতৰ কাৰণে এই পৃথিৱীত নাথাকিব কোনো বন্ধু-বান্ধৱ নাইবা কোনো সহায় কৰোঁতা।

৭৫ আৰু ইহঁতৰ মাজৰ কোনোবা কোনোবাই আল্লাহৰ ওচৰত অঙ্গীকাৰ কৰিছিল (এইবুলি)— "তেওঁ যদি তেওঁৰ কৰুণা-ভাণ্ডাৰৰ পৰা আমাক (সমৃদ্ধি) দান কৰে তেন্তে আমি নিশ্চয় দান দক্ষিণা কৰিম আৰু আমি অৱশ্যেই হ'ম সৎকৰ্মীসকলৰ মাজৰ।"

৭৬ কিন্তু যেতিয়া তেওঁ (ধনসম্পদ) সিহঁতক দিলে তেওঁৰ কৰুণা-ভাণ্ডাৰৰ পৰা, সিহঁতে ইয়াত কিৰ্পিণালি কৰিলে আৰু (সিহঁতৰ অঙ্গীকাৰৰ পৰা) ওভটি গ'ল, আৰু সিহঁত হ'ল (প্ৰতিজ্ঞা পালনত) বিমুখ।

৭৭ গতিকে তেওঁ সিহঁতৰ অন্তৰত মুনাফিকি ভৰাই দিছে (যি সিহঁতে কৰিয়ে থাকিব) সেইদিনালৈকে যিদিনা সিহঁতে তেওঁৰ সৈতে (ৰোজ-কিয়ামতত) মিলিত হ'ব, কিয়নো সিহঁতে আল্লাহৰ ওচৰত ভঙ্গ কৰিছিল (সত্যপৰায়ণতাৰ সেইবিলাক প্ৰতিশ্ৰুতি) যি তেওঁৰ ওচৰত সিহঁতে ওৱাদা কৰিছিলে, আৰু যেহেতু সিহঁতে মিছা কথা কৈছিলে।

৭৮ সিহঁতে নাজানেনে যে আল্লাহে অৱশ্যেই জানে সিহঁতৰ লুকুৱা (ভাৱনা চিন্তা) আৰু সিহঁতৰ কুটিল পৰামৰ্শ; আৰু আল্লাহ নিশ্চয় অদৃশ্য বিষয়বস্তু সম্পৰ্কে পৰিজ্ঞাত?

৭৯ যিবিলাকে বিদ্ৰূপ কৰে মুমিনসকলৰ মাজৰ তেওঁলোকক যিসকল দান-দক্ষিণাত অনুৰাগী আৰু তেওঁলোকক যিসকলে (দিবৰ যোগ্য) একোৱেই নাপায় নিজৰ কায়িক শ্ৰম ব্যতিৰেকে (বস্তুতঃ তাবুকৰ যুদ্ধ অভিযানৰ সময়ত এই উভয় ধৰনৰ সেৱাৰ বিশেষ প্ৰয়োজন আছিল), অথচ এওঁলোককে সিহঁতে অৱজ্ঞা কৰে— (পৰিণামত) আল্লাহে সিহঁতক অৱজ্ঞা কৰিব আৰু সিহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে মৰ্মন্তুদ শাস্তি।

৮০ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি সিহঁতৰ কাৰণে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা অথবা সিহঁতৰ কাৰণে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা নকৰা (সিহঁতৰ পাপৰ বোজা সিহঁতৰ ওপৰতেই থাকিব)— তুমি যদি এইবোৰৰ কাৰণে সত্তৰ বাৰো ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা আল্লাহে কেতিয়াও ইহঁতক ক্ষমা নকৰিব। এইটো এই কাৰণেই যে সিহঁতে আল্লাহৰ আৰু তেওঁৰ ৰছূলৰ প্ৰতি অবিশ্বাস পোষণ কৰে (ফলত সৎপথলৈ নাহে)। আৰু আল্লাহে দুষ্কৃতিকাৰী সম্প্ৰদায়ক সৎপথ প্ৰদৰ্শন নকৰে।

পৰিচ্ছেদ - ১১

৮১ যিবিলাকে (তাবুক অভিযানত বিভিন্ন অজুহাত দেখুৱাই) পিছত পৰি ৰৈ গৈছিল সিহঁতে আল্লাহৰ ৰছূলৰ পশ্চাতত বহি থাকোতেই আনন্দ বোধ কৰিলে, আৰু সিহঁতৰ ধন-দৌলত আৰু সিহঁতৰ জান-প্ৰাণ দি আল্লাহৰ পথত সংগ্ৰাম কৰাত সিহঁত বিমুখ আছিল, আৰু সিহঁতে কৈছিল— "(গ্ৰীষ্মকালৰ) এই গৰমৰ মাজত (ৰণলৈ) নোলাবা।" (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— "(তোমালোকৰ প্ৰাপ্য) জাহান্নামৰ জুই আৰু বেচি গৰম।" (আফচোচ!) যদিহে সিহঁতে বুজিব পাৰিলেহেঁতেন।

৮২ এতেকে সিহঁতে (এতিয়া অলপ) হাঁহি লওক আৰু (পিছত) বেচিকৈ কান্দক,— সিহঁতে যি অৰ্জন কৰিছিল তাৰ প্ৰতিফলস্বৰূপে!

৮৩ গতিকে আল্লাহে যদি (তাবুক অভিযানৰ পাচত) তোমাক ওভটাই আনে সিহঁতৰ মাজৰ কোনো এদলৰ ওচৰলৈ, তেতিয়া সিহঁতে যদি তোমাৰ অনুমতি বিচাৰে (অভিযানত) ওলাবলৈ তেন্তে তুমি ক'বা— "(তোমালোকৰ মুনাফিকিৰ মুখা এতিয়া খুলি গৈছে বুলিয়েই) তোমালোক মোৰ সৈতে আৰু কেতিয়াও ওলাব নোৱাৰিবা আৰু তোমালোকে মোৰ সঙ্গী হৈ কেতিয়াও কোনো শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিব নোৱাৰিবা। দৰাচলতে তোমালোক পোন প্ৰথমতে বহি থকাতেই সন্তুষ্ট আছিলা, এতেকে পিছপৰাবিলাকৰ লগতে (এতিয়াও) বহি থাকা।"

৮৪ আৰু সিহঁতৰ মাজৰ কোনো এজনৰ কাৰণে, সি মৰা গ'লে, তুমি কেতিয়াও (যানাজাৰ) নামায নপঢ়িবা আৰু তাৰ কবৰৰ কাষতো (দফনৰ বা জিয়াতৰ কাৰণে) থিয় নহ'বা। সিহঁতে বাস্তৱিকতে আল্লাহত আৰু তেওঁৰ ৰছূলত অবিশ্বাস কৰিছে, আৰু সিহঁত মৰিছে যেতিয়া সিহঁত আছিল দুষ্কৃতিপৰায়ণ।

৮৫ আৰু সিহঁতৰ (বিস্তৰ) ধন-সম্পত্তি আৰু সিহঁতৰ (মস্তান) সন্তান-সন্ততিয়ে তোমাক যেন তাজ্যব নকৰে। আল্লাহে অৱশ্যে বিচাৰে এইবিলাকৰ (প্ৰাচুৰ্যত মত্ত হোৱাৰ) দ্বাৰা পাৰ্থিৱ জীৱনতে সিহঁতক শাস্তি দিবলৈ; আৰু যেন সিহঁতৰ আত্মাই গুচি যায় সিহঁত অবিশ্বাসী থকা অৱস্থাতে।

৮৬ আৰু যেতিয়া কোনা ছুৰা অৱতীৰ্ণ হয় এই মৰ্মে— 'আল্লাহৰ প্ৰতি ঈমান আনা আৰু তেওঁৰ ৰছূলৰ সঙ্গী হৈ সংগ্ৰাম কৰা', সিহঁতৰ মাজৰ শক্তি-সামৰ্থ্যৰ অধিকাৰীবিলাকে তোমাৰ ওচৰত অব্যাহতি বিচাৰে আৰু কয়— "আমাক ৰেহাই দিয়ক, বহিথকাবিলাকৰ লগতে আমিও থাকিম (যাতে আমি ঘৰ-সংসাৰৰ তদাৰক কৰিব পাৰো)।"

৮৭ সিহঁতে পিচত-ৰৈথকাবিলাকৰ সৈতে অৱস্থান কৰাটোকে পছন্দ কৰিছিল (অথচ তেতিয়া যুদ্ধক্ষেত্ৰত জপিয়াই পৰাটোহে আছিল সিহঁতৰ কৰ্তব্য); আৰু (কাপুৰুষোচিত আচৰণৰ কাৰণে) সিহঁতৰ হৃদয়ৰ ওপৰত মোহৰ মাৰি দিয়া হৈছে; গতিকে সিহঁতে বুজিব নোৱাৰে (যে শত্ৰুসৈন্যই মুছলিমৰ ওপৰত জয়ী হ'লে অন্দৰ মহলত ৰৈ যোৱা মুনাফিকহঁতো ধ্বংস হৈ যাব)।

৮৮ কিন্তু ৰছুলে আৰু যিসকলে তেওঁৰ সৈতে ঈমান আনিছে সেইসকলে (বীৰ বিক্ৰমেৰে) সংগ্ৰাম কৰে তেওঁলোকৰ ধন-দৌলত আৰু তেওঁলোকৰ জান-প্ৰাণ দি। আৰু এইসকলেই— এওঁলোকৰ কাৰণে ৰৈছে (ইহকাল আৰু পৰকালত) কল্যাণ, আৰু এওঁলোক নিজেই হৈছে সফলকাম।

৮৯ আল্লাহে এওঁলোকৰ কাৰণে প্ৰস্তুত কৰিছে স্বৰ্গোদ্যানসমূহ, যিবিলাকৰ তলেদি বৈ গৈছে নিজৰাবোৰ, তেওঁলোক তাতেই অৱস্থান কৰিব। এইটো হৈছে বিৰাট সাফল্য।

পৰিচ্ছেদ - ১২

৯০ আৰু বেদুইনৰ মাজৰ ওজৰ-আপত্তি দেখুৱাবিলাক (তোমাৰ ওচৰলৈ) আহিছিল যাতে (তাবুক অভিযানৰ পৰা) সিহঁতক অব্যাহতি দিয়া হয়, আৰু যিবিলাকে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ ওচৰত মিছা কথা কৈছিল সিহঁতে (নিজ বাৰীঘৰত) বহি থাকিল। সিহঁতৰ মাজৰ যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতক তেওঁ অচিৰেই মৰ্মন্তুদ শাস্তি হানিব।

৯১ দুৰ্বলবিলাকৰ ওপৰত কোনো দোষ নহয়, আৰু অসুস্থবিলাকৰ ওপৰতো নহয় (—এওঁলোকে কেৱল টকা-পইচাআদিৰে সাহায্য আগবঢ়াব), এওঁলোকৰ ওপৰতো নহয় যিসকলে (দুৰৱস্থা হেতু) বিচাৰি নাপায় কি সিহঁতে খৰচ কৰিব, যদিহে তেওঁলোকে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ প্ৰতি অনুৰাগ দেখায়। সৎকৰ্মপৰায়ণসকলৰ ওপৰত (দোষাৰোপৰ) কোনো বাট নাই। আৰু আল্লাহ (দোষ-ত্ৰুটিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা—

৯২ আৰু সেইবিলাকৰ ওপৰতো (কোনো দোষ) নাই যিবিলাকে তোমাৰ ওচৰলৈ যেতিয়া আহিছিল তুমি সেইসকলক (অভিযানত যোৱাৰ) বাহন দিবা বুলি, তেতিয়া তুমি কৈছিলা— যাৰ ওপৰত (অৰ্থাৎ যি বাহনত) তোমালোকক মই বহন কৰিম সেইটো মই পোৱা নাই, (তেতিয়া) এওঁলোক উভতি গৈছিল আৰু এওঁলোকৰ চকুবোৰ চকুলোৰে প্লাবিত হৈছিল সিহঁতে যি খৰচ কৰিবলৈ বিচাৰে সেইখিনি নপোৱাৰ দুখত (কাজেই তেওঁলোকো মনে-প্ৰাণে মুছলিমৰ সৈতেই ৰৈছে)।

৯৩ বস্তুতঃ (দোষৰ) পথ সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে যিবিলাকে তোমাৰ ওচৰত অব্যাহতি বিচাৰে (ঘৰতে থকাৰ কাৰণে), অথচ সিহঁত (সকলো ফালৰ পৰাই) বিত্তবান। সিহঁতে পিচত ৰৈ থকা তিৰীবোৰৰ সৈতে অৱস্থানেই পছন্দ কৰিছিল; আৰু (কাপুৰুষোচিত আচৰণৰ কাৰণে) আল্লাহে সিহঁতৰ হৃদয়ৰ ওপৰত মোহৰ মাৰি দিছে, যিকাৰণে সিহঁতে বুজিব পৰা নাই (কি সৰ্বনাশ সিহঁতে মাতি আনিছে)।

১১শ পাৰা

৯৪ সিহঁতে (—বেদুইনৰ মাজৰ মুনাফিকবিলাকে তাবুক অভিযানত কৰিব নোৱাৰাৰ কাৰণে) তোমাৰ ওচৰত অজুহাত দেখুৱাব যেতিয়া তোমালোকে সিহঁতৰ ওচৰলৈ উভতি আহিবা। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ— "অজুহাত পেশ নকৰিবা, আমি (এতিয়াৰে পৰা) কেতিয়াও তোমালোকক বিশ্বাস নকৰিম, আল্লাহে ইতিমধ্যে তোমালোকৰ খা-খবৰ আমাক জনাই দিছে। আৰু আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলে অৱশ্যেই তোমালোকৰ কাৰ্যকলাপ লক্ষ্য কৰিব; তাৰ পিছত তোমালোকক ওভতাই অনা হ'ব অদৃশ্যবস্তুৰ পৰিজ্ঞাতাৰ ওচৰলৈ, তেতিয়া তেওঁ (প্ৰতিফল প্ৰদানৰ দ্বাৰা) তোমালোকক জনাই দিব যি তোমালোকে কৰি আছিলা।"

৯৫ তোমালোক সিহঁতৰ ওচৰত (মদীনালৈ) যেতিয়া উভতি আহিবা সিহঁতে লগে লগে আল্লাহৰ নামত তোমালোকৰ ওচৰত শপথ খাব যাতে সিহঁতক (ত্ৰুটিৰ বাবে) তোমালোকে উপেক্ষা কৰা। এতেকে তোমালোকে সিহঁতক উপেক্ষা কৰিবা। নিসন্দেহে সিহঁত ঘৃণ্য, আৰু সিহঁতৰ আশ্ৰয়স্থল হৈছে জাহান্নাম— সিহঁতে যি (হীন আচৰণ) কৰিছিল ই তাৰেই প্ৰতিদান।

৯৬ সিহঁতে তোমালোকৰ ওচৰত হলফ কৰিব যাতে তোমালোকে সিহঁতৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট হোৱা। কিন্তু তোমালোকে যদিওবা সিহঁতৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট হোৱা তথাপি আল্লাহে নিশ্চয় দুষ্কৃতিকাৰীগোষ্ঠীৰ প্ৰতি তুষ্ট নহ'ব।

৯৭ বেদুইনবিলাক অবিশ্বাসত আৰু মুনাফিকিত অতিপাত অটল, আৰু আল্লাহে তেওঁৰ ৰছুলৰ ওচৰত (বিধি-নিষেধৰ) যি অৱতাৰণ কৰিছে তাৰ চৌহদ (বা সীমাৰেখা) নজনাৰ প্ৰতিয়েই সিহঁত বেচি অনুৰক্ত (যাতে সিহঁতে সেই ৰীতি-নীতি লঙ্ঘন কৰিব পাৰে)। আৰু আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰমজ্ঞানী।

৯৮ আৰু বেদুইনবিলাকৰ মাজৰ কোনো কোনোবাই ধৰি লয় যে সি (আল্লাহৰ পথত) যি খৰচ কৰে সেইটো জৰিমনা, আৰু (সেই জৰিমনা প্ৰদানৰ ক্ষোভত) তোমালোকৰ কাৰণে বিপৰ্যয়ৰ অপেক্ষা কৰে। (প্ৰতিফলৰূপে) সিহঁতৰ ওপৰতেই ঘটিব অশুভ বিপৰ্যয়; আৰু আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

৯৯ আৰু বেদুইনবিলাকৰ মাজৰ কোনো কোনোৱে আল্লাহত আৰু শেষদিনত ঈমান আনে, আৰু যিটো সি (সৎকামত) খৰচ কৰে সেইটোৱে আল্লাহৰ নৈকট্য আৰু ৰছুলৰ আশীৰ্বাদ আনিব বুলি গণ্য কৰে। দৰাচলতে এইটো নিসন্দেহে তেওঁলোকৰ কাৰণে (আল্লাহৰ) নৈকট্যলাভ (কৰাৰ উপায়বিশেষ)। আল্লাহে অচিৰেই তেওঁলোকক প্ৰবেশ কৰাব তেওঁৰ কৰুণাসিন্ধুত। নিসন্দেহে আল্লাহ (পদস্খলনৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

পৰিচ্ছেদ - ১৩

১০০ আৰু মুহাজিৰসকলৰ আৰু আনছাৰসকলৰ অগ্ৰৱৰ্তীসকল— প্ৰাথমিকসকল, আৰু যিসকলে তেওঁলোকক (যথা মুহাজিৰ আৰু আনছাৰৰ ত্যাগ আৰু সম্প্ৰীতিৰ আদৰ্শক) অনুসৰণ কৰিছিল কল্যাণকৰ্মৰ সৈতে— আল্লাহ তেওঁলোকৰ ওপৰত সন্তুষ্ট আৰু তেওঁলোকো সন্তুষ্ট তেখেতৰ ওপৰত, আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে তেওঁ প্ৰস্তুত কৰিছে স্বৰ্গোদ্যানসমূহ, সিবিলাকৰ তলেদি বৈ যায় নিজৰাবোৰ, তাতেই তেওঁলোক থাকিব চিৰকাল— এয়েই হৈছে (মানুহৰ চৰম আৰু পৰম লক্ষ্য তথা) মহাসাফল্য।

১০১ আৰু বেদুইনবিলাকৰ মাজৰ যিবিলাক তোমাৰ আশে-পাশে আছে সিহঁতৰ মাজত ৰৈছে মুনাফিকবিলাক, আকৌ মদীনাৰ বাসিন্দাবিলাকৰ মাজতো

(তেনে বহুত লোক আছে)— এইবিলাক কপটতাত বদ্ধমূল। (হে মুহাম্মদ ছাঃ!) তুমি সিহঁতক নাজানা; আমি সিহঁতক জানো। আমি অচিৰেই সিহঁতক দুবাৰলৈ শাস্তি দিম (যিহেতু মুছলিমৰ লগত গণ্য হ'বলৈ সিহঁতে প্ৰতিৰক্ষাৰ চান্দা আৰু যাকাত দান কৰি মনোকষ্ট ভোগ কৰিছে, তদুপৰি সিহঁতৰ মুনাফিকি প্ৰকাশ হৈ যোৱাত এই দুনিয়াতেই সিহঁতে লাঞ্ছনা ভোগ কৰিব); তাৰ পাচত সিহঁতক ঘূৰাই নিয়া হ'ব (জাহান্নামৰ) কঠোৰ শাস্তিৰ পিনে।

১০২ আৰু (দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ মুনাফিকৰূপে) আনবিলাকে নিজৰেই অপৰাধ স্বীকাৰ কৰিছে; সিহঁতে এটা ভাল কামৰ লগত আনটো বেয়া কামক সানমিহলি কৰিছে। হ'ব পাৰে আল্লাহ সিহঁতৰ ফালে (কৃপাদৃষ্টিত) ফিৰিব। নিসন্দেহে আল্লাহ (ত্ৰুটি-বিচ্যুতিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১০৩ সিহঁতৰ ধন-সম্পত্তিৰ পৰা (যাকাতৰ) দান গ্ৰহণ কৰা, ইয়াৰ দ্বাৰা তুমি সিহঁতক (বেয়া কামবোৰৰ পৰা) পৱিত্ৰ কৰিবা আৰু সিহঁতক পৰিশোধিত কৰিব পাৰিবা, আৰু সিহঁতক আশীৰ্বাদ কৰিবা (যেন সিহঁতে সৎপথত চলিব পাৰে)। নিসন্দেহে তোমাৰ আশীৰ্বাদ সিহঁতৰ কাৰণে প্ৰশান্তিকৰ। আৰু আল্লাহ সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

১০৪ সিহঁতে নাজানেনে যে আল্লাহ— তেৱেঁই তেওঁৰ বান্দাবিলাকৰ পৰা তওবা কবুল কৰে আৰু দান গ্ৰহণ কৰে, আৰু আল্লাহ নিশ্চয় (কৰুণাৰ সৈতে) সদায় ফিৰে, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১০৫ আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱা— “(তওবা কৰাৰ পাচত নিজৰ আচৰণ সংশোধন কৰি) তোমালোকে কাম কৰি যোৱা, অচিৰেই আল্লাহে তোমালোকৰ কাৰ্যকলাপ লক্ষ্য কৰিব, আৰু তেওঁৰ ৰছুলেও আৰু মুমিনসকলেও (কৰিব)। আৰু শীঘ্ৰেই তোমালোকক ঘূৰাই অনা হ'ব অদৃশ্য আৰু দৃশ্যৰ পৰিজ্ঞাতাৰ ওচৰলৈ, তেতিয়া (প্ৰতিফল দানৰ মাধ্যমেৰে) তেওঁ তোমালোকক জনাই দিব যি তোমালোকে কৰি আছিলা।”

১০৬ আৰু (তৃতীয় পৰ্যায়ৰ) অন্যসকলে আল্লাহৰ বিধানৰ অপেক্ষাত ৰৈছে, হয়তো তেওঁ সিহঁতক শাস্তি দিব, নহ'লে সিহঁতৰ প্ৰতি (সদয় হৈ) ফিৰিব। আৰু আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰমজ্ঞানী (সেইহেতু তেৱেঁই সিহঁতৰ প্ৰতি সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ব্যৱস্থা ল'ব)।

১০৭ আৰু (চতুৰ্থ পৰ্যায়ৰ মুনাফিকৰূপে) যিবিলাক (খ্ৰীষ্টান পাদৰী আবু-আমীৰৰ প্ৰৰোচনাত মুহাম্মদ-ছাঃ-ৰ দ্বাৰা ‘কুবা'-ত নিৰ্মীত মছজিদৰ ওচৰত) এটা মছজিদ স্থাপন কৰিলে (ইছলামৰ) ক্ষতিসাধনৰ আৰু অবিশ্বাসৰ কাৰণে, আৰু বিশ্বাসীসকলৰ মাজত বিভেদ সৃষ্টিৰ উদ্দেশ্যে, আৰু তাৰ (—আবু-আমীৰৰ) স্মৃতিৰূপে যিজনে ইয়াৰ আগতে আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছিল (আৰু চিৰিয়াত পলায়ণ কৰি তাৰ সাঙ্গো-পাঙ্গলৈ খবৰ পঠাইছিল যে সি বিৰাট সৈন্য লৈ মুহাম্মদ-ছাঃ-ক নিপাত কৰাৰ বাবে আহি আছে আৰু সিহঁতে যেন মন্ত্ৰণালয়ৰূপে বাহ্যতঃ এটা মছজিদ বনাই ৰাখে)। অথচ সিহঁতে নিশ্চয় হলফ কৰি ক'ব— “আমিতো ভাল ব্যতীত অইন একো বিচৰা নাই (কাজেই আপুনি আমাৰ মছজিদত আহি আশীৰ্বাদ কৰক)।” কিন্তু আল্লাহে সাক্ষ্য দিছে যে সিহঁততো আলবৎ মিথ্যাবাদী (কাৰণ সিহঁতে আল্লাহৰ ঘৰৰ পৰিৱৰ্তে চয়তানৰ ঘৰেই বনাইছে)।

১০৮ তুমি (নামাযৰ কাৰণে) কেতিয়াও ইয়াত থিয় নহ'বা। প্ৰকৃততে সেই মছজিদ (যেনে কুবাত বনোৱা প্ৰথম মছজিদ, মদীনাৰ পৱিত্ৰ মছজিদ তথা আল্লাহৰ উপাসনাৰ কাৰণে নিৰ্মিত আটাইকেইটা মছজিদ) যি প্ৰথম দিনাৰ পৰাই ধৰ্মনিষ্ঠাৰ ওপৰত স্থাপিত তাৰ বেচি দাবী ৰৈছে যে তুমি তাত (নামাযত) থিয় হ'বা। তাত এনে লোক ৰৈছে যিসকলে ভাল পায় যে তেওঁলোক পৱিত্ৰ হ'ব। আৰু আল্লাহে ভাল পায় পৱিত্ৰ হোৱাসকলক।

১০৯ বাৰু, তেনেহ'লে যিজনে নিজৰ ভেটি গঢ়িছে আল্লাহৰ প্ৰতি ধৰ্মনিষ্ঠা আৰু (তেওঁৰ) সন্তুষ্টিৰ (দৰে মজবুত বুনিয়াদৰ) ওপৰত সেয়ে ভাল নে যি তাৰ ভেটি স্থাপন কৰিছে পতনপ্ৰায় খহনীয়া গৰাৰ কাষতে (—আৰু এয়ে হৈছে মুনাফিকবিলাকৰ আচল অৱস্থা), ফলত সেইটো তাকে লৈ ভাঙি পৰিলে জাহান্নামৰ জুইত? আৰু আল্লাহে পথ নেদেখুৱায় অন্যায়কাৰী লোকবিলাকক।

১১০ সিহঁতৰ যি ভৱন সিহঁতে বনাইছে সেইটো সিহঁতৰ মনত অশান্তিৰ কাৰণ হৈ থাকিব (কিয়নো সেই ভৱনটোত সিহঁতে চয়তানৰ ঘাটিহে ৰখুৱাইছে আৰু ইয়াৰ ফলত সেইটো ভাঙি পেলোৱা হ'ব)। আৰু আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা, পৰম জ্ঞানী।

পৰিচ্ছেদ - ১৪

১১১ নিসন্দেহে আল্লাহে মুমিনসকলৰ পৰা কিনি লৈছে তেওঁলোকৰ সত্তা আৰু তেওঁলোকৰ বিত্ত যেন তেওঁলোকে (ইয়াৰ বিনিময়ত) পাব পাৰে বেহেশ্বত (অৰ্থাৎ মুমিনসকলে নিজৰ জান-প্ৰাণ আৰু মাল-আচবাব আল্লাহৰ প্ৰতি উচৰ্গা কৰি দিছে যাৰ প্ৰতিদানত আল্লাহে ধাৰ্য কৰিছে স্বৰ্গোদ্যান)। তেওঁলোকে আল্লাহৰ পথত যুদ্ধ কৰে, ফলত তেওঁলোকে মাৰে আৰু মৰে— (মাৰিলে গাজী বা মৰিলে শ্বহীদৰ মৰ্যাদা দিয়াৰ) এই ওৱাদা তেওঁৰ কাৰণে সুসাব্যস্ত তওৰাতত আৰু ইঞ্জীলত আৰু কুৰআনত। আৰু কোননো নিজ ওৱাদাত বেচি সত্যনিষ্ঠ আল্লাহতকৈ? এতেকে আনন্দ কৰা তোমালোকৰ বেহা-বেপাৰৰ কাৰণে যি তোমালোকে কিনা-বেচা কৰিছা তেওঁৰ সৈতে (কাৰণ বেহেশ্বত হৈছে সস্তাৰ বস্তু যিয়েই নহওক কিয় তাৰ মূল্য)। আৰু এইটোৱেই হৈছে মহাসাফল্য।

১১২ (সাফল্যৰ প্ৰত্যাশীসকল হৈছে— পাপ স্খলনৰ কাৰণে) তওবা কৰোতা, (একক আল্লাহৰ) উপাসনা কৰোতা, (বিশ্বজগতৰ প্ৰভুৰ) মহিমা কীৰ্তন কৰোতা, (সংযমত অভ্যস্ত হ'বলৈ) ৰোযা পালন কৰোতা, (নামাযত একনিষ্ঠভাৱে) ৰুকু কৰোতা (আৰু) সিজ্‌দা কৰোতা, সৎকৰ্মত নিৰ্দেশ দিওঁতা আৰু অসৎকৰ্মত নিষেধ কৰোতা, আৰু আল্লাহৰ (বিধানসমূহৰ) চৌহদ ৰক্ষা কৰোঁতাসকল। আৰু (এনেকুৱা) মুমিনসকলক তুমি (পৰম সাফল্যৰ) সুসংবাদ দিয়া।

১১৩ নবীয়ে আৰু যিসকলে ঈমান আনিছে তেওঁলোকৰ কাৰণে (উচিত) নহয় যে তেওঁলোকে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিব বহুখোদাবাসীসকলৰ নিমিত্তে (যেনেকুৱা কৰা হয় মৃতকৰ সদ্‌গতিৰ কাৰণে) যদিওবা সিহঁত নিকট-আত্মীয় হয়, এইটো তেওঁলোকৰ ওচৰত সুস্পষ্ট হোৱাৰ পাচত যে সিহঁত (—

মুশ্বৰিকবিলাক) নিশ্চয় হৈছে জ্বলন্ত জুইৰ বাসিন্দা (অৱশ্যে মুশ্বৰিক আৰু অবিশ্বাসীবিলাকৰ জীৱদ্দশাত সিহঁতৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা যোগ্য হ'ব যেতিয়ালৈকে সিহঁতক শুধৰাবৰ সুযোগ থাকে)।

১১৪ আৰু ইব্ৰাহীমৰ তেওঁৰ পিতাকৰ (অৰ্থাৎ পিতৃতুল্য অভিভাৱক আযাৰৰ) কাৰণে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা কেৱল ইয়াৰ বাহিৰে অন্য কাৰণে নহয় যে (তেনে) এটা অঙ্গীকাৰ যিটো তেওঁ এখেতৰ বাবে ওৱাদা কৰিছিলে। কিন্তু যেতিয়া এইটো তেওঁৰ ওচৰত পৰিষ্কাৰ কৰা হ'ল যে তেখেত নিসন্দেহে আল্লাহৰ এজন শত্ৰু, তেতিয়া তেওঁ ইয়াৰ পৰা নিৰ্লিপ্ত হৈ গ'ল। নিশ্চয় ইব্ৰাহীম আছিলে অতি মৰমিয়াল, সহনশীল।

১১৫ এইটো আল্লাহৰ (কৰণীয়) নহয় যে তেওঁ এটি সম্প্ৰদায়ক পথভ্ৰষ্ট কৰিব সিহঁতক তেওঁ পথপ্ৰদৰ্শন কৰাৰ পাচত— যেতিয়ালৈকে তেওঁ সিবিলাকৰ ওচৰত সুস্পষ্ট কৰি দিয়ে কিহেৰে সিহঁতে ধৰ্মনিষ্ঠা পালন কৰিব (যাৰ ফলত সিহঁতে সৎপথত অধিষ্ঠিত থাকিব পাৰে)। স্বৰূপতে আল্লাহ সকলো বিষয়তে সৰ্বজ্ঞাতা।

১১৬ নিসন্দেহে আল্লাহ— মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ ৰাজত্ব তেওঁৰেই। তেওঁ জীৱন দান কৰে আৰু মৃত্যু ঘটায়। আৰু আল্লাহকে এৰি দি তোমালোকৰ কাৰণে অভিভাৱকৰ কোনোৱেই নাই বা সহায়কো নাই।

১১৭ আল্লাহ নিশ্চয় (তেওঁৰ কৰুণাধাৰা লৈ) ফিৰিছে নবীৰ প্ৰতি আৰু আনছাৰসকলৰ প্ৰতি যিসকলে তেওঁক অনুসৰণ কৰিছিল সঙ্কটৰ মুহূৰ্তত, তেওঁলোকৰ মাজৰ এদলৰ মন (মানৱিক দুৰ্বলতাৰ কাৰণে) প্ৰায় বিচলিত হোৱাৰ পাচতো; তাৰ পাচত তেওঁ তেওঁলোকৰ পিনে (ক্ষমাশীল হৈ) ফিৰিলে। (তেওঁলোকে যেহেতু আল্লাহৰ কাৰণে কষ্ট সহ্য কৰিছে আৰু আত্মত্যাগ কৰিছে সেইকাৰণে) নিশ্চয় তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰতি পৰম স্নেহময়, অফুৰন্ত ফলদাতা।

১১৮ আৰু (তেওঁ কৰুণাৰে ফিৰিছিল) সেই তিনিজনৰ প্ৰতি যিসকলক পাচতে এৰি যোৱা হৈছিল (সিহঁতৰ অবিবেচকতাৰ কাৰণেহে)। তেতিয়া কিন্তু পৃথিৱী বিস্তীৰ্ণ হোৱা সত্বেও সিহঁতৰ ওচৰত সেইটো সংকীৰ্ণ হৈছিল (কাৰণ পঞ্চাশ দিন সিহঁত মুছলিমৰ পৰা এঘৰীয়া হৈ ৰৈছিল), আৰু সিহঁতৰ অন্তৰাত্মাও সিহঁতৰ নিমিত্তে হৈছিল সংকুচিত (কাৰণ সিহঁতে মৰ্মবেদনাত ভোগিছিল), আৰু বুজিব পাৰিছিল যে আল্লাহৰ পৰা (সিহঁতৰ বাবে) কোনো আশ্ৰয় নাই তেওঁৰ ফাললৈ (আত্মনিবেদনৰ) ব্যতিৰেকে। ইয়াৰ পাচতো তেওঁ সিহঁতৰ ফালে ফিৰিলে যেন সেইসকলেও (তেওঁৰ পিনে) ফিৰে। নিসন্দেহে আল্লাহ— তেওঁ (তওবা কবুল কৰিবলৈ) বাৰম্বাৰ ফিৰোঁতা, অফুৰন্ত ফলদাতা।

পৰিচ্ছেদ - ১৫

১১৯ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! আল্লাহকে ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰা আৰু সত্যপৰায়ণসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা।

১২০ মদীনাৰ বাসিন্দাসকলৰ আৰু সেইসকলৰ ওচৰ পাজৰৰ বেদুইনবিলাকৰ কাৰণে (উচিত) নহয় যে সেইসকলে (তাবুক অভিযানকালত) আল্লাহৰ ৰছুলৰ (লগত নোলাই) পৰি থাকিব, আৰু (উচিত) নহয় যে নিজৰ জীৱনক তেওঁৰ জীৱনতকৈ বেছি প্ৰিয় মনত ভাবিব (কাজেই সেইবিলাকৰ উচিত আছিল নিজৰ জীৱন বিপদাপন্ন কৰিও আল্লাহ আৰু তেওঁৰ ৰছুলৰ খাতিৰত ৰণলৈ যাত্ৰা কৰা)। এইটো সেইবিলাকৰ বেলিকা এই কাৰণেই যে আল্লাহৰ পথত সেইবিলাকক কষ্ট নিদিয়ে (গ্ৰীষ্মকালীন) পিপাসাই, আৰু (মৰুপথৰ) ক্লান্তিয়েও নহয়, আৰু (দীৰ্ঘদিনৰ অভিযানৰ) অনশনেও নহয়, আৰু সেইবিলাক এনেকুৱা পথতো নচলে (বা এনেকুৱা কাম নকৰে) যিটোৱে অবিশ্বাসীবিলাকৰ ক্ৰোধ উদ্ৰেক কৰে, আৰু সেইবিলাকে শত্ৰুৰ পৰা (লুটপাত কৰি) সংগ্ৰহ নকৰে কোনো সংগ্ৰহৰ বস্তু— হ'লেও এইবিলাকৰ দ্বাৰা (অৰ্থাৎ এই ধৰণৰ মহৎ আচৰণৰ ফলত) সিহঁতৰ কাৰণে লিখিত হয় শুভকৰ্ম (আৰু পদোন্নতি)। আল্লাহে নিশ্চয় সৎকৰ্মশীলসকলৰ পুৰস্কাৰ ব্যৰ্থ নকৰে।

১২১ আৰু তেওঁলোকে খৰচ নকৰে (এনে) কোনো সৰু-সুৰা খৰচ আৰু কোনো বিৰাটো নহয় (অৰ্থাৎ কম-বেচি সকলো খৰচ পত্ৰ), আৰু তেওঁলোকে (সৰু-ডাঙৰ) কোনো পথাৰো পাৰ নহয় পক্ষান্তৰে তেওঁলোকৰ কাৰণে সেইটো লিখিত হৈ যায় যাতে আল্লাহে তেওঁলোকক পুৰস্কাৰ দিব পাৰে তেওঁলোকে যি কৰি গৈছিল তাতকৈয়ো উত্তম (পুৰস্কাৰ)।

১২২ আৰু মুমিনসকলৰ পক্ষে সঙ্গত নহয় যে তেওঁলোকে দল বান্ধি (সকলো কেইজন ৰণলৈ) ওলাই যাব (নাইবা জ্ঞান আহৰণৰ কাৰণে ওলাই পৰিব)। গতিকে তেওঁলোকৰ মাজৰ প্ৰত্যেক গোত্ৰৰ পৰা কিয় একোটি (জ্ঞান অন্বেষণকাৰী) দল ওলাই নপৰে ধৰ্মীয় জ্ঞান অনুশীলন কৰিবলৈ, যাৰ ফলত তেওঁলোকে যেন নিজ নিজ সম্প্ৰদায়ক সতৰ্ক কৰিব পাৰে যেতিয়া তেওঁলোকে উভতি আহে সেইসকলৰ ওচৰলৈ, যাতে সেইসকলো (ধৰ্মকৰ্ম পাপপূণ্য সম্বন্ধে) সাৱধান হ'ব পাৰে?

পৰিচ্ছেদ - ১৬

১২৩ হেৰা যিসকলে ঈমান আনিছা! অবিশ্বাসীসকলৰ মাজৰ যিবিলাক তোমালোকৰ ওচৰত ৰৈছে সিহঁতৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা (আৰু নিজৰ থকা ঠাইৰ পৰা জঞ্জালবোৰক আঁতৰাই পেলোৱা), আৰু সিহঁতে যেন তোমালোকৰ মাজত দেখিবলৈ পায় কঠিনতা (যাতে সিহঁতে তোমালোকক সমীহ কৰিবলৈ শিকে)। আৰু জানি ৰাখা— নিশ্চয় আল্লাহ ধৰ্মপৰায়ণসকলৰ সৈতে ৰৈছে।

১২৪ আৰু যেতিয়াই এটি (নতুন) ছুৰা অৱতীৰ্ণ হয় তেতিয়া সিহঁতৰ কোনো কোনোৱে (হাঁহি মস্কৰা কৰি) কয়— "এইটোৱে তোমালোকৰ মাজৰ

কোনোজনৰ বিশ্বাস সমৃদ্ধ কৰিলে?” গতিকে যিসকলে (ঠিকঠিকেই আল্লাহতে) বিশ্বাস স্থাপন কৰিছে তেওঁলোকক কিন্তু এইটো বিশ্বাসত সমৃদ্ধ কৰে, আৰু তেওঁলোকেইতো (সাফল্যৰ) সুসংবাদ উপভোগ কৰে।

১২৫ আৰু সিহঁতৰ ক্ষেত্ৰত যিবিলাকৰ অন্তৰত ৰৈছে (কুটিলতা স্বৰূপ) ব্যাধি,– এইটোৱে তেতিয়া সিহঁতৰ কলুষতাৰ লগত কলুষতা সিহঁতৰ বাবে বঢ়াই দিয়ে (কিয়নো যাৰ চকুত ব্যাধি আছে সি কিন্তু কুৰআনৰ জ্যোতি সহ্য কৰিব নোৱাৰে বুলি এইটোৱে তাৰ যন্ত্ৰণা আৰু বঢ়াই তোলে), আৰু সিহঁতে প্ৰাণত্যাগ কৰে (কলুষতা পঙ্কিলতাৰ মাজত), আৰু ৰৈ যায় অবিশ্বাসী।

১২৬ সিহঁতে ভাবি নাচায়নে যে স্বৰূপতে প্ৰতিবছৰে এবাৰ বা দুবাৰকৈ সিহঁতৰ পৰীক্ষা লোৱা হৈছে (আৰু প্ৰতিবাৰেই সিহঁতক বিপৰ্যস্ত কৰাৰ পাচতো সুযোগ দিয়া হৈছে শুধৰণীৰ বাবে)? তথাপি সিহঁত (আল্লাহৰ ফালে) নিফিৰে আৰু (তেওঁৰ নিৰ্দেশৰ প্ৰতি) মনো নিদিয়ে।

১২৭ আৰু যেতিয়াই কোনো ছুৰা (সিহঁতৰ সন্মুখত) অৱতীৰ্ণ হয় তেতিয়া সিহঁতৰ কোনো কোনোবাই আনৰফালে চকু মাৰে (আৰু সোধে)– “কোনোবাই তোমালোকক দেখিছেনে?” তাৰ পিচত সিহঁতে (চুপচাপ) আঁতৰি পৰে (যেন তাতে বহি থাকি সম্পূৰ্ণ ছুৰা শুনাৰ বাবে ধৈৰ্য সিহঁতৰ নাইকিয়া)। আল্লাহে সিহঁতৰ হৃদয়ক সত্যবিমুখ কৰিছে যেহেতু সিহঁত স্বৰূপতে এনে এক দল যিবিলাকে বুজিব নিবিচাৰে।

১২৮ এতিয়াতো তোমালোকৰ ওচৰলৈ এজন ৰছুল আহিছে তোমালোকৰেই মাজৰ পৰা (যাৰ চালচলন আৰু কথা-বতৰাৰ সৈতে তোমালোক সুপৰিচিত আছা), তেওঁৰ পক্ষে এইটো দুঃসহ যিটোৱে (ইহজীৱনত আৰু পৰকালত) তোমালোকক কষ্ট দিয়ে, তোমোলোকৰ কাৰণে তেওঁ পৰম কল্যাণকামী, বিশ্বাসীসকলৰ প্ৰতি তেওঁ অতি দয়ালু, বিশেষ কৃপাময়।

১২৯ ইয়াৰ পাছত যদি সিহঁত (তোমাৰ পৰা) ঘূৰি যায় তেনেহ’লে কোৱাঁ– “আল্লাহ মোৰ কাৰণে যথেষ্ট, তেওঁৰ ব্যতিৰেকে অইন উপাস্য নাই; তেওঁৰেই ওপৰত মই (সকলো বিষয়ত) নিৰ্ভৰ কৰোঁ, আৰু তেৱেঁইতো মহাসিংহাসনৰ অধিপতি।”

* * * * * * * * * * * *